

TOPLUM VE DEĞERLER

AMERİKAN GENÇLİĞİ

**FIRST LADY
LAURA BUSH'UN
ÖNSÖZÜ İLE**

TOPLUM VE DEĞERLER

Editör	Steven Lauterbach
Yönetici Editör	Neil Klopfenstein
Eş-Editörler	Michael J. Bandler Mark A. Betka Jeanne Holden
Kaynak Uzmanları	Mary Ann Gamble Kathy Spiegel
Sayfa Düzeni Tasarımı	Sylvia Scott Min Yao
Kapak Tasarımı	Thaddeus A. Miksinski Jr.
Fotoğraf Editörü	Gloria Castro
Yayımcı	Judith S. Siegel
Kıdemli Editör	George Clack
Yetkili Editör	Guy E. Olson
Üretim Müdürü	Christian Larson
Üretim Müdür Yardımcısı	Sylvia Scott
Yayın Kurulu	Alexander C. Feldman Francis B. Ward Kathleen R. Davis Marguerite P. England

Kapak fotoğrafı: Lowell Lisesinde derslerine giden öğrenciler, Lowell, Massachusetts. AP/WWP

A.B.D. Dışişleri Bakanlığının Uluslararası Bilgi Programları Dairesi eJournal USA (eDergi ABD) logosu altında Amerika Birleşik Devletleri ve uluslararası topluluğun yanı sıra A.B.D. toplumunu, değerlerini, düşünce ve kurumlarının karşılaştığı temel sorunları inceleyen beş tane elektronik dergi yayımlanmaktadır – Ekonomik Perspektifler, Küresel Konular, Demokrasiyle ilgili Konular, Dış Politika Gündemi, ve Toplum ve Değerler. Bu beş derginin her biri cilt (yayımlandığı yıl sayısı) ve sayıya (yıl boyunca çıkan sayıların miktarı) göre kataloglanmaktadır.

Her yeni sayı ayda bir İngilizce olarak yayımlanmakta ve bunu iki ila dört hafta içinde Fransızca, Portekizce, Rusça ve İspanyolca sürümler izlemektedir. Seçilmiş sürümler ayrıca Arapça ve Çince olarak yayımlanmaktadır.

Dergilerde ifade edilen görüşler her zaman A.B.D. hükümetinin görüşlerini veya politikalarını yansıtmayabilir. A.B.D. Dışişleri Bakanlığının içerik ve dergilerin bağlantılı olduğu Internet sitelerinin erişilebilirliğinin sürekliliği konusunda hiç bir sorumluluğu yoktur. Bu sorumluluk sadece bu sitelerin yayıncılarına aittir. Dergi makaleleri, fotoğrafları ve çizimleri, telif hakkı kısıtlamaları açıkça belirtilmediği takdirde, Birleşik Devletler dışında çoğaltılabilir ve çevirisi yapılabilir. Telif hakkı kısıtlaması olan durumlarda dergide belirtilen telif hakkı sahiplerinden izin alınması gereklidir.

Uluslararası Bilgi Programları Dairesi yayımlanacak olan dergilerin bir listesinin yanı sıra mevcut ve eski sayıları değişik elektronik formatlarda “<http://usinfo.state.gov/journals/journals.htm>” adresinde okurlara sunulmaktadır. Yorumlarınızı yerel A.B.D. elçiliklerine veya yayım ofislerine göndermenizi rica ederiz:

Editor, eJournal USA: Society & Values

IIP/T/SV

U.S. Department of State
301 4th St. S.W.

Washington, D.C. 20547

United States of America

E-mail: ejvalues@state.gov

BU SAYI HAKKINDA

Beyaz Saray fotoğrafı: Krisanne Johnson

INJAZ'ın bölge müdürü Soraya Sulti (solda), ve Ürdün'ün Amman şehrindeki Swaifiyeh orta öğrenim okulunun Keşif Okulu öğrencileri deneyimlerini Laura Bush ve Kraliçe Raina (ortada sağda) ile paylaşıyorlar. 22 Mayıs 2005. INJAZ Ürdün gençliği arasında girişimciliği ve liderliği desteklemek amacıyla girişimcilik, iş etiği, liderlik ve toplumsal katılımçılık konularında eğitim vermektedir.

Bu bizim için sürpriz olmamalıydı. Neler olabileceğini tahmin etmemiz gerekirdi. Ne de olsa biz de bir zamanlar gençtik. Aslında bazılarımız birkaç genç bile yetiştirmiştik.

Ancak, ülke çapında liselere gönderdiğimiz ve öğrencileri yaşamları ve aktiviteleri konusunda kompozisyonlar yazmaya davet eden mesajımızın üzerinden haftalar geçtiği halde tek bir yanıt bile gelmeyince gittikçe daha çok kaygılanmaya başladık. Bu kompozisyonlar 13-19 yaş arası gençlerin yaşamını ele alacak olan dergimizin belkemiğini oluşturacaktı. Bu sayıyı iptal etmemiz gerekcek diye düşünüyorduk. Durumu kurtarmak için hızlı harekete geçerek, katkıda bulunan yazarlarımızın 13-19 yaş arası bazı gençlerle söyleşiler yapmasını sağladık.

Sonra birdenbire bir e-posta tsunamisi de diyebileceğimiz bir şey gerçekleşti. Belirttiğimiz sürenin en son gününde posta kutumuz ülkenin her yanından gelen yazılarla dolup taşmaya başladı. Ve, elbette, izleyen günlerde de yazılar damla damla gelmeye devam etti. Birden şunu hatırladık: enerji ve yaratıcılık kadar işleri ertelemek de 13-19 yaş arası gençlerin davranış biçimlerini karakterize eder. Şimdi de, elimizde çok bol malzeme ama yeni bir sorun vardı: bunların hepsini nasıl kullanacaktık.

Biraz tartıştıktan sonra seçilmiş parçaların özetlerini konusal bölümler altında toplamaya karar verdik. Bunun sonucunda ortaya çıkan makaleler, çok sayıda fotoğrafın da yardımıyla, bugün Birleşik Devletlerde yaşayan 13-19 yaş arası gençlerin yaşamına çok geniş açılı bir bakış ve perspektif sağladı.

Dergimizin bu sayısını, uluslararası gençliğe Başkanımın eşi Laura Bush'tan başkasının sunması düşünülemezdi. Kendisi 2001 yılının Ocak ayında Beyaz Saraya gelmesinin ardından eğitim, sağlık, ve insan hakları konularına oldukça çok zaman ve enerji adadı, bir çok yere seyahat etti ve sık sık genç izleyicilere konuşmalar yaptı. Okuyuculara yazdığı mektubunda şöyle diyordu: "Kendinizi geleceğe nasıl hazırlayacağınızı dikkate alın. Okulda başarılı olmanız yardımcı olacak alışkanlıklar, beceriler, ve bilgiler konusunda düşünün."

Patrick Welsh, yıllar boyunca Washington Post, USA Today ve diğer ulusal yayınlarda çıkan yazıları aracılığıyla hayranlık duyduğumuz bir eğitimcidir. Bize, Washington D.C.deki bir banliyö lisesinin İngilizce öğretmeni olarak deneyimlerini ve gözlemlerini aktardı.

Daima hakkında yazı yazacağı veya Dışişlerinin yurtdışı programlarına katılabilecek tanınmış kişilerin arayışında olan eş-editör Michael Bandler, bu sayı için iki söyleşi gerçekleştirdi. Uluslararası futbol harikası Freddy Adu ve

Beyaz Saray fotoğrafı: Krisanne Johnson

Bayan Laura Bush 26 Nisan 2005 Salı günü Phoenix, Arizona'daki Kızılderili Sağlık Merkezi ziyaretinde.

Ulus Çapında Yılın Öğretmeni seçilmiş olan Jason Kamras ile yaptığı röportajlar olağanüstü başarıların esin kaynağı olacak hikayeleridir.

Her yıl yüzlerce karşılıklı değişim öğrencisi A.B.D. liselerine kayıt yaptırmaktadır. Romancı Robert Taylor bunların ara-

sından geçen yıl Ohio'da bir liseye devam eden üç öğrencinin izlenimlerini kaydetti. Ayrıca, bazı öğrencilerin bir eğitim kurumuna kayıt yaptırmadığını göz önünde tutarak, evde eğitim uygulayan bir aileyi tanıtmamızın da ilginç olacağını düşündük. Gazeteci Chuck Offenburger böyle bir aileyi Güney Carolina'da buldu ve dört çocuklarının eğitimini nasıl neredeyse tamamen evde gerçekleştirdiklerini bize anlatıyor.

Fotoğrafçı Barry Fitzgerald ofis dışında çalışmasını sağlayacak her işten çok keyif alır. Bu nedenle ondan Orta Virginia bölgesine giderek öğrencileri okuldaki son haftalarında izlemesini istedik. Çektiği fotoğraflar, Birleşik Devletlerdeki 13-19 yaş arası gençler arasında sıkça yaşanan lise deneyimlerinden bir kesit sunarak, Amerikan gençliği ile ilgili bu portreyi zenginleştirmektedir.

– Editörler

TOPLUM VE DEĞERLER

A.B.D. DIŐIŐLERİ BAKANLIĞI / TEMMUZ 2005 / CİLT 10 / SAYI 1
www.usinfo.state.gov/journals/journals.html

13-19 YAŞ ARASI AMERİKAN GENÇLİĞİ

3 – First Lady'den İyi Dilekler

LAURA BUSH

Birleşik Devletlerin her yanına ve yurtdışına yaptığı seyahatlerinde Amerikan Başkanının Eşi gençlerden planları ve endişelerini anlatmalarını istemiş, ve onlara “hayranlık duyulacak özellikleri olan ... sizin en iyi yanlarınızı ortaya çıkaracak arkadaşlar seçin” diyerek yol göstermiştir.

4 – Kalplere ve Akıllara Dokunmak

PATRICK WELSH

İngilizce öğretmeni olan yazarın her yıl yeniden büyük bir metropoliten lisesindeki öğrencilerine geri dönmesini sağlayan şeylerden birisi: “onların dalga boyunda olma, ve onları benim dalga boyuma getirebilme mücadelesi”.

7 – Tablo: Okula Nasıl Gideriz

A.B.D. eğitim sisteminde yer alan yaş, sınıf, ve okulların genel dağılımını gösteren tablo.

8 – Kendi Sözleriyle

Birleşik Devletlerin her yanından öğrenciler, okulları ve toplumları, müzik ve spor aşkları, dini ve gönüllü aktiviteleri, ve gelecek için planlarını anlatıyorlar.

29 – Evdeki Okul

CHUCK OFFENBURGER

Bir Güney Carolina ailesini tanıtarak, ailelerin çocuklarını evde eğittikleri ve gittikçe yayılan bir akımı anlatıyor.

31 – Orta Avrupa'dan Kuzey Ohio'ya

ROBERT TAYLOR

İkisi Almanya'dan, birisi Slovakya'dan üç uluslararası değişim öğrencisi Ohio'nun küçük bir kasabasında liseye devam ederken birlikte geçirdikleri yılı anlatıyor.

34 – Öğrenilen Dersler: Yılın Öğretmeniyle bir Görüşme

SÖYLEŞİ: MICHAEL J. BANDLER

Birleşik Devletlerde Ulus Çapında 2005 Yılı'nın Öğretmeni seçilen Jason Kamras, kendini eğitim sistemindeki adaletsizliklerin giderilmesine adanmış.

38 – Hem Sporcu, Hem de Öğrenci Olarak Başarıyla Yakalayan Gençler

SÖYLEŞİ: MICHAEL J. BANDLER

Freddy Adu henüz 14 yaşındayken hem profesyonel bir futbol takımına katılarak, hem de lise diploması olarak ulus çapında bir sansasyon yarattı.

41 – Yeni Bir Yaşama Geçiş Töreni – Fotoğraf Galerisi

FOTOĞRAFLAR: BARRY FITZGERALD

Son derslere girmek, yıllıkları imzalamak, dolapları boşaltmak, ve müzik için prova yapmak, Virginia eyaletinin Fredericksburg şehrinde bulunan James Monroe Lisesinin son haftası sırasında fotoğraflanan ve mezuniyet töreniyle doruğa ulaşan aktiviteler arasında yer alır.

45 – Kaynakça

47 – İnternet Kaynakları

FIRST LADY'DEN İYİ DİLEKLER

Joe Cavaretta, AP/WWP

First Lady Laura Bush düzenli olarak eğitim ve öğrenci gruplarına hitap eder. İlgili fotoğraflar için www.usinfo.state.gov/journals/itsv/0705/ijse/firstlady.htm adresini ziyaret edebilirsiniz.

Değerli Genç Dostlarım,

Amerikan gençlerinin yaşamları, değerleri, umutları ve hayalleri konusunda ne söyleyeceklerini öğrenmek istemeniz beni mutlu ediyor. Bu e-dergideki yazılar ve görüşler Amerika Birleşik Devletleri'ndeki bir gencin gününü geçirebileceği çeşitli yollardan bazılarında göz atma fırsatı sağlayacak, ayrıca, o gencin hedefleri, hırsları ve endişelerini kavramanıza yardımcı olacaktır.

Bir anne, eski bir öğretmen ve okul kütüphanecisi, ve – sadece birkaç yıl önce – bir genç olan ben, bir toplumda veya ülkede sağlık ve refahın büyük ölçüde gençlerin sağlığı ve refahına bağlı olduğuna gerçekten inanmaktayım. Gençler yaşamlarında yer alan yetişkinlerin onları düşündüğünü ve onlara istikrar, rehberlik, akıl ve sevgi sunduğunu bilirlerse çiçek açarlar. Bunlar olmadığında ise sağlıklı bir gelişim önlenir, ve gençlerin umutları solar.

Ülkemizde ve bir çok değişik ülkelerde yaptığım gezilerde gençleri dinlerken şunu öğrendim: gençler gelecek hakkında kaygılı olsalar bile genellikle daha çok şimdiki zamanı düşünmekte. Bir çoğu yaşamlarında başarılı olmalarını sağlayacak dersleri öğrenmek için hem hazır hem de hevesliler ve bunları onlara öğretmek için zaman

ve çaba harcamaya hazır yetişkinlere de minnettarlar. Yetişkinlerin öğretme enerjisi gençlerin öğrenme enerjisiyle bir araya geldiğinde sonuç daha güçlü yaşamlar ve daha güçlü bir toplum olur.

Benden sık sık gençlere öğüt vermem istenir ve ben de şunu söylerim: Mutluluğunuzun kendi elinizde olduğunu unutmayın ve başkalarına mutluluk yaymanın yollarını arayın. Okulda yalnız veya mutsuz görünen birine gülümseyin ve merhaba diyin. Uzaklara taşınmış ve yeni ortamına uyum sağlamakta güçlük çekebilecek bir arkadaşınıza yazın. Sevdiğiniz bir öğretmeninize minnettarlığınızı dile getirin. Evinizde, sizden yardım istenmeden önce siz yardım edin.

Dostluklarınızın keyfini çıkarın ve yeni dostluklar kurun. Arkadaşlarınızı dürüstlük, zeka, incelik ve mizah gibi takdir edilecek niteliklere sahip ve sizin en iyi yönlerinizi ortaya çıkaran kişiler arasından seçin.

Kendinizi geleceğe nasıl hazırlayacağınızı düşünün. Okulda başarılı olmanızı sağlayacak alışkanlıkları, yetenekleri, ve bilgileri düşünün. Bunlar sizi hayatta başarılı kılacak olanlarla aynıdır. Okumaya elinizden geldiğince çok zaman ayırın, ve değişik şeyler okuyun. Böylece çok şey öğrenecek, daima iyi vakit geçirecek ve başkaları için ilginç olacaksınız.

Her yerdeki gençler için dileğim, yaşamlarında, toplumda güvenli, üretken, ve mutlu üyeler olarak yer almaları için gerekli becerileri onlara hem ders vererek hem de örnek olarak gösterecek yetişkinlerin olmasıdır. Bunlar arasında en temel beceri okuma yazmayı iyi bilmektir. UNESCO'nun Okuma Yazma Onyılı Onursal Elçisi olarak dünyanın her yerinde hem kızların hem de erkeklerin çok küçük yaşlardan itibaren iyi birer okur yazar olarak eğitilmesi için çalışıyorum. Bu çok önemli temel oluştuğunda diğer bütün öğrenmeler daha kolaylaşacak ve bunu başarılı bir yaşam izleyecektir.

Bana bu dergiyi okuyan herkesi selamlama fırsatını sunan Amerika Birleşik Devletleri Dışişleri Bakanlığı Uluslararası Bilgi Programları Dairesine teşekkür ederim. Ayrıca dünyanın her tarafındaki genç insanların bu dergi hakkında ne düşündüklerini öğrenmek için sabırsızlanıyorum.

Sevgilerimle,

KALPLERE VE AKILLARA DOKUNMAK

Patrick Welsh

Deneyimli bir lise İngilizce öğretmeni, Birleşik Devletlerde bir büyük kent (metropol) okulunda öğretmenlik yapmanın keyifli ve hayal kırıklığına yol açan yönlerini anlatıyor. İster başarıları, ister sorunlarıyla olsun, okullar her zaman hizmet verdikleri toplumun bir yansımasıdır. Yazar, çoğu düşük gelirli ailelerden gelen ilgisiz ve isteksiz öğrencilerin yanı sıra, büyük bir çoğunluğunu başarılı olmaya kararlı göçmenlerin oluşturduğu ve üstün başarı için çabalayan öğrencileri ele alıyor. “Beni bu işte tutan nedenlerden biri genç insanlarla bir arada olmanın getirdiği canlılık – verme ve alma, onların dalga boyunda olmak ve onları benim dalga boyuma getirmek mücadelesi, bir sonraki neslin yaşamlarının küçük de olsa bir parçası olmak”, diyor. Amerikan ekonomisinin gücü ve teknolojik gelişmeler, okulların başarısız olduğu ve acilen eğitim reformu yapılması gerektiği şeklinde yıllardır tekrarlanan şikayetleri yalanlar gibi. “Biz öğretmenler galiba bir şeyleri doğru yapıyoruz.”

Bu Eylülde öğretmenlikte otuzaltıncı yılına başlayacak olan Patrick Welsh, Birleşik Devletlerde çıkan gazetelere sık sık lise yaşamıyla ilgili yazılar yazar.

Ben, Alexandria, Virginia’daki T.C. Williams Lisesinde öğretmenlik yapıyorum. Bu gerçeği yeni tanıştığım birisiyle paylaştığımda hemen her seferinde küçümseme veya şaşkınlık sınırında tepkiler alıyorum. “Çok cesur olmalısınız! Nasıl yapıyorsunuz?”

Medyada şiddet konusunda çıkan sansasyonel hikayeler ve başarı seviyesindeki gerileme, bazı kişilerde, Amerikan liselerinin başka bir iş bulabilecek nitelikte hiç kimsenin çalışmak istemeyeceği, düzensiz ve tehlikeli yerler olduğu fikrini uyandırmış gibidir. Ne yazık ki okulların karmaşık, heyecan verici, insanı kızdıran, zorlayan, ve ödüllendiren iç dünyaları, Amerikan toplumunun çoğuna ayna tutan bir dünya, halkın büyük bir bölümü için hala bir sırdır.

Beni bu işte tutan nedenlerden birisi – Eylülde T.C. Williams’da otuzaltıncı yılıma başlayacağım – genç insanlarla bir arada olmanın getirdiği canlılık – verme ve alma, onların dalga boyunda olmak ve onları benim dalga boyuma getirmek mücadelesi, bir sonraki neslin yaşamlarının küçük de olsa bir parçası olmak.

ÖZEL BİR HEYECAN

Benim okulum gibi, kayıtlı öğrenciler arasında toplam 87 ülkenin temsil edildiği bir okulda öğretmenlik yapmak özel bir heyecan yaratıyor. Yıllar içinde dünyanın bir çok yerindeki sorunlu bölgelerden çocuklar Alexandria’ya akın etti. Ben Saygon’dan kalkan son uçakla Vietnam’dan kaçan çocuklara; Kamboçya ve Sierra Leone’daki savaşlarda savaşmış çocuklara; El Salvador’dan Meksiko üzerinden yürüyerek ve Rio Grande’yi yüzerek geçip Teksas’a ulaşmış çocuklara öğretmenlik yaptım.

11 Eylül’den çok önce, henüz bir çok Amerikalı haritada Afganistan’ın yerini bile bilemezken, ben ve iş arkadaşlarım Kabil ve Kandahar şehirlerini tanıyorduk. Bu şehirler benim bir çok iyi öğrencimin doğduğu yerlerdi. Benim için Afganistan’ın yüzü gece haberlerinde gördüğümüz çatışma görüntüleri değil, Washington’un merkezindeki bir tezgahta sıcak sosis satarak üç çocuğunu – Harir, Zohra, ve Raza – Virginia üniversitelerinden mezun eden Jamilah Atmar’ın çehresidir. Bazen düşünürüm de, bu çocuklar ve ailelerinin içinde yaşadığımız bu küresel köy hakkında bana öğrettiklerinin yarısı kadarını bile ben onlara edebiyat dersinde öğretememişimdir.

Göçmen çocukları genellikle A.B.D.de doğan arkadaşlarını utandırabilecek bir iş etiği ve öğrenme aşkını beraberlerinde getirir. Geçtiğimiz yıl son sınıf Advanced Placement (İleri Yerleştirme) dersinde mükemmellik için 11 ödül verdim. Bunların üç tanesini göçmenler aldı: Sierra Leone’den Aminata Conteh, Bangladeş’ten Fajana Ahkter, ve Etyopya’dan Essay Giovanni. Sınıf arkadaşlarının çoğu Shakespeare veya Faulkner okumanın “çok zor” olduğundan yakınırken, Aminata, Farjana, ve Essay çalışmalarına devam ederek tam not aldılar.

Bu Advanced Placement (bu derslerle öğrenciler üniversite ders kredisi kazanır) derslerini vermekten normal derslere kıyasla çok daha fazla zevk aldığımı kabul etmiyorum. Aksi takdirde dürüst davranmamış olurum. Hem daha fazla kontrol sahibiyim hem de daha çok ve daha iyi edebiyat işleyebiliyorum. Benim normal derslerime katılan öğrenciler okumaya o denli sırt çevirmişler ki, bazen ilgilerini canlandırmak amacıyla okumaları için getirdiğim gazetenin spor sayfaları bile onları sıkıyor.

Patrick Welsh

İŞLENMEMİŞ ELMAS

Ne gariptir ki, en iyi devam sağlanan dersler öğrencilerin beni en çok zorladığı normal derslerdir. Bu öğrencilerin bazıları için okul, hareketin olduğu yerdir, okul “arkadaşlarımla bir arada olduğum” yerdir. Ayrıca okul onlara bir çoğunun evlerinin bulamadıkları yapısal ve tutar-

lı bir yetişkinin varlığını sunan yerdir. Çıkardıkları zorluklara rağmen, öğretmen olarak en çok tatmin olduğum şey normal sınıflarımın birinde bir 5 işlenmemiş elmas’ bulmaktır. Bu çocuklar sert davranır ve sokağın acımasız maskesini takarak zeki oldukları gerçeğini saklarlar.

Birkaç yıl önce normal sınıflarımdan birindeki bir kız öğrencimi hatırlıyorum. Pazartesi sabahları onun konuşmalarını dinlediğinizde onu kızlardan oluşan bir sokak çetesinin kraliçesi sanırdınız. Ama başka çocukların üç haftadan önce okuyup bitiremeyeceği bir kitabı ona verdiğimde, bir veya iki gün sonra kitabı çabucak okuyup bitirmiş ve anlamış olarak geri getirip yeni bir kitap isterdi. Onu benim AP sınıfıma geçmesi konusunda ikna etmeye çalıştım ama bana “o sınıflarda çok fazla beyaz var” dedi. (Ne yazık ki, bu ileri denen sınıflara ağırlıklı olarak beyaz öğrencilerin katılması azınlık öğrencilerinin bu sınıflara katılmak konusunda rahatsızlık duymalarına neden oluyor.) Ailesinden hiç kimse üniversiteye gitmemişi ama ben durmadan ona bunu yapan ilk kişinin o olması gerektiğini söylüyordum. Mezun olduktan sonra bir yıl kendisini dinlenmeye aldı, ama sonradan onun bir devlet üniversitesine devam ettiğini öğrendim.

Öğretmenlerin en büyük heyecanlarından birisi bazen bir öğrencinin mezun olduktan yıllar sonra birden bire ortaya çıkmasıdır. Bazen bu sınıfın kapısı çalınır ben açtığımda gerçekleşir. İki yıl önce kapıyı açtığımda karşımda denizci üniforması içinde kibar görünlü bir adam duruyordu. Wyman Howard’ı görmeyeli 18 yıl olmasına karşın onu hemen tanıdım. Eğlence düşkünü, ele avuca sığmaz, ve pek de disiplinli olmayan bir genç olarak hatırladığım bu insan, Deniz Kuvvetlerinde SEALS komutanı olmuştu. Denizaşırı bir görev dönüşü Alexandria’ya annesini ziyaret etmek için geri gelmiş ve merhaba demek için uğramıştı. Bir başka sefer kapıyı açtığımda karşımda uzun boylu, sofistike görünlü bir siyah kadın duruyordu. Öğrencilerimden birisinin annesi olmak için çok genç görünüyordu ama sesini duyduğum anda onun Lettie Moses olduğunu anladım. Smith Kolejinden yeni mezun olmuş ve Michigan Üniversitesinin Hukuk Fakültesine gidiyordu. Lettie “projeler”de – düşük gelirli aileler için federal hükümetin desteklediği konutlar – yetmişti. Lettie’nin anne ve babası onun başarıya ulaşması konusunda kararlıydılar. “Merhaba demek için uğradım,” dedi.

Biraz sohbet ettik, geçen dört yılı konuştuk. Sanırım Lettie’nin aslında bana söylemek istediği şey: “Başardığımı bilmenizi istedim” idi. Benim ona söylemek istediğim ise: “Seni görmekten nasıl mutlu olduğumu bir bilsen. İşte öğretmenlik budur.”

Beni en şaşırtan ve en beklenmedik an geçen sene geç saatlerde sınıfta çalışırken gerçekleşti. Televizyon açıldı, Public Broadcasting System kanalında Jim Lehrer’in sunduğu Haber Saatini izliyordum. Lehrer, “Bağdat’tan New York Times muhabiri Edward Wong’a bağlanıyoruz.” dediğinde başımı kaldırmadım bile. Sonra birdenbire 15 yıl öncesinden gelen bir sesi tanıdım ve başımı kaldırıp baktığımda TC 91 mezunu Ed Wong Bağdat’ta gece vakti o gün erken saatlerde gerçekleşmiş bir saldırının ayrıntılarını anlatıyordu. Birden Ed’in benim darmadağınık masamda kağıt ararken halimi canlandıran müthiş taklidini hatırladım; ama ben onun tıp fakültesine gittiğini sanıyordum. Onu gördüğüm anda şaşırdım, sevindim ve güvenliği için endişelendim. Noel’de eve döndüğünde birlikte bir kahve içmeye gittik ve Ed bana benim dersimin ve Jacqueline Hand adında bir diğer öğretmenin dersinin onu edebiyata yönlendirdiğini anlattı; iltifatlarını kabul ettim ama kalbimin derinliklerinde biliyordum ki Ed gibilerine öğretemezsiniz – sadece geriye çekilir ve yol açar ve ona zarar vermemeye çalışsınız. Ama bugün New York Times’ın ön sayfasında onun haberlerini okurken bir tek konuda böbürleniyorum: Ben, daha o 17 yaşındayken, onun bu yeteneğini fark etmiştim.

YETENEĞİN FARKINA VARMAK

Çok şükür, Kathryn Boo’nun yeteneğini fark edebilecek kadar bilgiliydim. Onun James Joyce’un kısa hikayesi Eveline üzerine yazdığı bir yazıdan nasıl etkilendiğimi hatırlıyorum. Karşımdaki 17 yaşında olan ama 12 yaşında gibi duran, ince ve uzun, kızıl saçlı kız, yaşı kendi yaşının iki katı olan bir kadının sevgilerini öylesine zarif ve duru bir stille yazıyordu ki şaşırp kalmıştım. Yıl sonuna doğru yazı ödülü vermeye sıra geldiğinde bir çelişki yaşıyordum – onun kadar iyi başka bir öğrenci yoktu ama yıl sona ererken bir çok derse girmemişti. Disiplin konusundaki içgüdümü dinlemeyip sonunda ödülü Kate’e verdim. Yıllar sonra Washington Post için yazdığı dizi makaleler için Pulitzer Ödülü ve kısa bir süre sonra MacArthur Üstün Yetenek Ödülünü kazandığı zaman düşünebildiğim tek şey şuydu: “Çok şükür, o henüz bir çocukken onun büyük yeteneğini reddetmek gibi bir aptallık yapmadım.”

Bir bakıma yıllar geçse de ben bir fark göremiyorum. Derslerime katılan çocuklar sene başında yabancı olarak başlıyorlar ama sene sonu geldiğinde onlar gitmek üzereyken ben gözyaşlarımı zor tutuyorum. Ancak, aslında Kate’in 1981’de ve Ed’in 1991’de benim sınıfta olduğu zamandan beri işler çok değişti. Bugün, öğretmenler,

gençlerin kalpleri ve akılları için – aslında sadece dik-katlerini çekebilmek için – her zamankinden daha fazla mücadele etmek zorundalar. Anında mesajlar, e-posta, Internet, bilgisayar oyunları, DVDler, videolar, kablo-lu televizyon, ve elektronik medyanın yarattığı sayısız kaçış ve eğlence biçimi ile çocuklar için eline bir kitap alıp bir köşeye kıvrılmak, konsantre olmak için sessiz bir zaman bulmak, bir roman okumak veya bir formülü çözmek için gerekli ruh haline girmek her zamankinden daha da zor.

Elektronik medyaya karşı kazandığım zaferlerden bazıları en ummadığım anlarda gerçekleşti. İki yıl önce cesaretimi topladım ve 20 yıl sonra ilk defa Jane Austen'in Gurur ve Aşk (Pride and Prejudice) adlı romanını okuttum. Kızların romanı çok seveceğinden ne kadar eminsem, erkeklerden bu kitaptan o kadar nefret edeceğine düşünüyordum. Ama Luis Cabrerra'nın tepkisi günümü gün etti. Cabrerra başta Washington Redskins olmak üzere bütün yerel profesyonel takımları en ince ayrıntılarına kadar bilen, spor konusunda fanatik bir taraftardı. Hiçbir zaman onu Jane Austen Derneği adayı olarak düşünmemiştim ama yanlışmışım. Luis, "Darcy'nin ortaya çıktığı andan itibaren gerçekten merak sardım," dedi. "Kızlarla olan ilişkilerinde öyle serinkanlıydı ki, kızları hiç bir zaman aceleye getirmede. Kitapla onun yüzünden ilgilendim."

OKULLARDA SORUN OLDUĞU SÖYLENTİSİ

Amerikan toplumu gibi okullar da zorluklarla doludur ama yine de benim okulumun veya ulus çapındaki diğer okulların politikacıların ve eğitim uzmanlarının bizi inandırmak istediği kadar sorunlu olduğunu düşünmüyorum. Amerikan okullarının kötü durumda olduğu söylentisinin uzun bir geçmişi var. Siyasal açıdan tarafsız bir düşünce kuruluşu olan Ekonomik Politika Enstitüsünden Richard Rothstein'in işaret ettiği gibi, öğrencilerin zayıf okuma ve matematik becerileri, tarih konusundaki cahillikleri, iş gücü için hazırlanmalarının yetersiz olması, dağınık özgeçmişler, ahlaksal eğitim eksikliği – ve daha niceleri – yüzyıldan da daha uzun bir süredir söylenmektedir. 1892 yılında, lise mezunlarının yüzde altısından daha azının üniversiteye devam ettiği dönemlerde, Harvard Yönetim Kurulu yayınladığı raporda Harvard'a başvuranların sadece yüzde dördünün "yazı yazabilir, bir cümleyi hatasız ve doğru imla işaretleriyle yazabilir" durumda olduğu konusundan şikayetçiydi.

1983 yılında Reagan yönetiminin isteğiyle yapılan bir araştırma olan "Risk Altında bir Ulus"a göre, okullarımızı "gittikçe artan bir sıradanlık akımı" öylesine sarmıştı ki A.B.D. ekonomisinin geleceği tehdit altındaydı. O zaman ki eğitim bakanı Terrell Bell şöyle yazıyordu, "Sadece dünya pazarlarında hala elimizde tuttuğumuz o zayıf

rekabet gücünü korumak ve geliştirmek için bile kendimizi eğitim sistemimizi iyileştirmeye adanmalıyız."

Sağduyum beni daha farklı bir sonuca götürüyor: Eğer 1983 yılında, ve reform yanlısı olarak bilinenlerin iddialarına bakılırsa günümüzde de, okullarımız o kadar kötü olsaydı, Amerikan ekonomisi ve teknolojisi günümüzde bütün dünyanın gıpta ettiği bu seviyede olamazdı. Biz öğretmenler bazı şeyleri doğru yapıyor olmalıyız. Görülüyor ki, insanlar okulların günlük hayatından uzaklaştıkça, algıları daha olumsuz – ve gerçeklikten uzak – hale geliyor. Örneğin Gallup araştırmasına göre, ülke çapında yetişkinlerin sadece yüzde yirmisi okullara A veya B verirken, anne babaların yüzde yetmişikisi çocuklarının devam ettiği okullara A veya B veriyor. Yakından tanımak beraberinde memnuniyeti getiriyor.

Okulum dünyanın her yerinden mültecileri kabul eder, onlara İngilizce öğretir, ve çoğu zaman onları ülkenin en iyi üniversitelerine gönderir. Bebek doğuran kızları okulda tutabilmek için programlar geliştirip mezun olduklarında düzgün işler bularak yoksullara yardım kuyruklarından uzak durmalarını sağlarız. Kızlar Kürek Takımımızı dünyanın en prestijli kürek yarışısı olan Royal Henley Regatta'da kürek çekmeleri için İngiltere'ye göndeririz. Bir çatı altında toplanmış çocuklarımız ve bizim onlara verdiğimiz hizmetler, ülkenin kendisi kadar çok çeşitlidir. Her zaman başarılı olamayız ama devlet okullarını durmaksızın eleştirenler Amerikan toplumunun bugünkü gerçeğini, sosyal problemlerini, ihtişamını, ve harika çeşitliliğini kabul etmekte zorlanıyorlar. Devlet liselerinin gerçeği Amerikanın çocuklarında ve onların önümüze koyduğu zorluklarda yansıtıldığı biçimiyle kabul etmekten başka çaresi yoktur. Zaman ayırıp okulların neler yaptığını ve gençlerin neler başardığına yakından bakanlar bundan çok etkilenecektir. ■

Bu yazıda ifade edilen görüşler tam olarak Amerika Birleşik Devletler hükümetinin bakış açısını veya politikalarını aksettiremeyebilir.

OKULA NASIL GİDERİZ

Birleşik Devletlerde eğitim yerel olarak denetlenir ve yönetilir. Bunun sonucunda eyaletler arasında ve hatta eyaletin kendi içinde bile çok sayıda farklılıklar vardır. Ancak temel yapı, bir veya iki yıllık bir okul-öncesi eğitimin ardından 12 yıllık normal eğitim, ve ardından birçok kimse için dört aşamalı bir

yüksek eğitim derecesi sistemini (ön-lisans, lisans, yüksek lisans ve doktora) içerir. Ayrıca çeşitli derecesiz sertifikalar ve diplomalar da vardır.

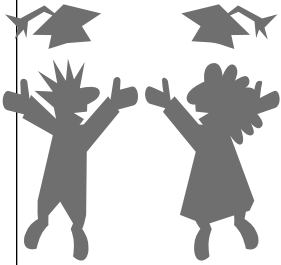
Bu şema ilk ve orta öğretim sistemlerinde öğrencilerin izlediği yolu gösterir.

İlköğretim	
Sınıf	Yaş
Anaokulu	5-6
1 (Birinci)	6-7
2 (İkinci)	7-8
3 (Üçüncü)	8-9
4 (Dördüncü)	9-10
5 (Beşinci)	10-11

Ortaöğretim	
Sınıf	Yaş
6 (Altıncı)	11-12
7 (Yedinci)	12-13*
8 (Sekizinci)	13-14

* Bazı sistemlerde 7 ve 8inci sınıfları kapsayan Junior High School (Ortaokul) vardır.

Lise	
Sınıf	Yaş
9 (Freshman)	14-15
10 (Sophomore)	15-16
11 (Junior)	16-17
12 (Senior)	17-18

Kaynak: Colorado Eğitim Departmanının çevrimiçi yayımı olan Genel Okul Bilgilerinden uyarlanmıştır. [www.cde.state.co.us/index_home.htm]

KENDİ SÖZLERİYLE

AMERİKAN GENÇLERİ DÜŞÜNDÜKLERİNİ, YAPTIKLARINI VE HİSSETTİKLERİNİ AÇIKLIYOR

Birleşik Devletlerde gençlerin yaşantılarını ve davranışlarını anlatan kitaplar, yazılar, ve akademik araştırmalar konusunda bir sıkıntı yoktur. Dağ gibi inceleme ve görüşlere yeni yetişkin sesleri eklemektense, biz gençlerden biraz kendilerini anlatmalarını istedik. Bazı ulusal eğitim örgütlerinin yardımıyla öğrencilerden bize okulları, dini inançları, hobileri, sosyal yaşamları, onları cezbeden ve ayartan şeyler, iş deneyimleri, ve gelecek için planları konusunda çalışmalar – yazılı ve video – yollamalarını istedik. Her iki kategoride gelen en iyi çalışma için küçük bir de ödül koyduk.

Video kategorisi ödülünü Skating is Art (Buz pateni yapmak bir sanattır) adlı eseri ile Maryland'deki Baltimore Sanat Okulu öğrencilerinden David E. Currie aldı. Videoyu Internet üzerinde www.usinfo.state.gov/journals/itsv/0705/ijse/skating.htm adresinden izleyebilirsiniz.

Bir çok mükemmel kompozisyon arasında, biz Bethesda, Maryland'deki Walt Whitman Lisesinden Ian McEuen tarafından hazırlanmış olan en iyisi olarak seçtik. Bir sonraki sayfada bu kompozisyonun tamamını okuyabilirsiniz. Onun arkasında ise

bize gönderilmiş sayısız yazıların yanı sıra katılımcı editörlerimizin öğrencilerle gerçekleştirdiği bazı görüşmelerden seçtiğimiz özetlenmiş bölümlere yer verdik. Montana'dan Florida'ya, Kaliforniya'dan New York'a kadar her yerden lise öğrencileri temsil edilmektedir. Çoğu üniversiteye devam etmeyi planlamaktadır ama aralarından birkaçı yaşamları için farklı yollar seçmiştir. Onların müzik tutkuları, gönüllü faaliyetlere katılımları, spora adanmış yaşamları, ve gelecekle ilgili planlarıyla ilgili heyecanları hakkında okuyabilirsiniz. Elbette A.B.D. gençlerinin bütün görüş, fikir, ve deneyimlerini sunmamıza imkan yok; yine de, izleyen sayfalarda yer alan yorumlar onların ne düşündüğü, zamanlarını nasıl geçirdikleri, ve gelecekle ilgili hayalleri konusunda bir fikir verecektir.

2 Temmuz 2005, Canlı ve neşeli gençler Philadelphia, Pennsylvania'daki Live 8 konserinde. Bu konserler Afrika'daki ekonomik gelişmeyi desteklemek amacıyla dünyanın çeşitli yerlerinde gerçekleştirilen çeşitli olaylardan birisidir.

Joseph Kaczmarek, AP/WWP

BEN BEDEN ELEKTRİĞİNİN ŞARKISINI SÖYLÜYORUM

Ian McEuen

Ben müzisyenim. 17 yaşındayım ve Walt Whitman Lisesinde [http://www.waltwhitman.edu/], on birinci sınıfa gidiyorum. Okulum adı nı A.B.D. İç Savaşı ve onu izleyen göç dönemi- nin büyük Amerikan şairi Walt Whitman'dan almıştır. Bu dönemde Amerika en büyük bölünme acılarını yaşamış, sonra farklılığın getirdiği gittikçe artan acıları da yaşayarak çeşitli ırk ve ulustan insanların kaynaştığı bir pota haline gelmiştir.

Walt Whitman en büyük Amerikan şairi ve demokrasinin en büyük şairi olarak tanınır. Belki de İç Savaşın neden olduğu yaraları gördüğünden (bir süre sağlık görevlisi olarak çalışmış) Whitman kardeşliği, sıradan insanı, ve kapsamlı bir vizyonu savunmuştur:

Marcus DePaulo

Big Black Cat (Büyük Siyah Kedi) üyeleri, soldan sağa: Michael Barrett, Ian McEuen, Colin Kelly, Will Donnelly, ve Will Maroni.

Şarkı söyleyen Amerika'yı duyuyorum, farklı şarkılarını duyuyorum ...

Hepsi sadece kendine ait olup başka hiç kimsenin olmayamı söylüyor ...

("Şarkı Söyleyen Amerika'yı Duyuyorum," Walt Whitman, 1 ve 7. kıtalar)

En çok kitap uzunluğundaki şiiri *Leaves of Grass (Çimen Yaprakları)* ile tanınır. Bu şiir aynı zamanda *Song of Myself (Kendi Şarkım)* olarak da anılır.

KENDİ SÖZLERİYLE

Bundan sadece tarihe duyduğum meraktan ötürü söz etmiyorum. Dediğim gibi, ben bir müzisyenim. Ama benim kullandığım müzik aleti *kendimim (benim)*: Ben bir şarkıcıyım. Ve bir şarkıcı olarak, Whitman'ın söylediği şeyi yaşadım – sesin gücünün sınırları aşıp kapıları açması. Şarkı söylediğimde dinleyicilerin içinden geçip müziğin güzelliğini paylaşabilmeleri için bir kapı açıyorum. Bu paylaşım insanlar arasında da gerçekleşebilir. Tek evrensel dil müziktir, ve müzisyenler kültürler arasında kapılar açarak ulusları bir araya getirebilir.

Whitman'ın şiirleri aciliyet ve fiziksellik taşır. Şiirinde şöyle yazmıştır: "Ben beden elektriğinin şarkısını söylüyorum / şimdiki şimdi ve burada,/Amerika'nın meşgul, bereketli, çapraşık girdabı." diyor. ("Ben Beden Elektriğinin Şarkısını Söylüyorum" 1. kıta, ve "Eidolons", 25 ve 26. kıta). Bu ruhla hareket ederek, "şimdi ve burada" yı bu Amerikalı genç şarkıcının "girdap"ı içinde anlatacağım.

Günüm sabah 5:45'te başlar. Kalkar ve duş alırım. Benim için banyoda şarkı söylemek bir ihtiyaç! Çok uzun süren vokal bir günün başında sesimi alıştırmalıyım. Benim şarkı söylememin anne babamı ve evimizdeki dört kediyi uyandırdığı bilinir. Whitman, "Dünyanın çatılarının tepesinden barbarca yaygaramı koparıyorum," demişti. Benim hedefim ise yaygara koparmak yerine gerçekten çok güzel şarkı söylemek. İri yarı olmalıyım ama hayallerim büyük. Bir gün Puccini'nin Turandot operasından "Nessuna Dorma"yı Metropolitan Operasında söylemeyi hayal ediyorum. Çok

büyük bir opera şarkıcısı olmayı hayal ediyorum.

Ayrıca, müziklerde de şarkı söylüyor ve rol alıyorum – 2004 yılının yazında gençlik tiyatrosu olan Wildwood Yaz Tiyatrosunda sahnelenen Sweeney Todd adlı müzikalde rol aldım, sonbaharda ise okulunun sahnelediği *Les Misérables* adlı oyunda Marius rolünü oynadım. Ayrıca rock şarkıcısıyım.

Walt Whitman (1819-1892)

KENDİ SÖZLERİYLE

Okul arkadaşlarımla birlikte kurduğumuz Big Black Cat (Büyük Siyah Kedi) adlı bir grubun baş solistiyim. Kendi şarkılarımızı besteliyoruz (sözleri ben yazıyorum) ve bir Web sitemiz (<http://www.purevolume.com/BigBlackCat>) var. Walt Whitman bizi anlardı diye düşünüyorum: “Bugün sağ olsaydı yaşlı Walt Whitman roc’n roll çalardı.” (David Haven Blake’den alıntı, Peter Carlson, “Walt Whitman, Şiirsel Yetki). Parkinson hastalığı için yapılan araştırmalar ve 2004’te Asya’da meydana gelen tsunami mağdurları için bağış toplamak için Washinton, D.C.deki gece klüplerinde çaldık.

Günlük yaşantıya dönelim. Hızlı bir sabah kahvaltısından sonra (her gün bir fincan ballı çay içerim), evimden sadece birkaç mil uzakta olan okuluma giderim. Dersler sabah 7.25te başlar. Bu sömestr Latince, cebire hazırlık, İngilizce, psikoloji, erkekler korusu, oda korusu, alıyorum ve bir dönem için korolar başkanının öğrenci yardımcısıyım. Güne şarkı söyleyerek başlıyorum, yemekten önce erkekler korosunda şarkı söylüyorum, yemek molasında şarkı söyleme pratiği yapıyorum, ve okul gününü oda korosunda şarkı söyleyerek bitiriyorum. Çoğunlukla okul 2.10’da bittiğinde ben şarkı söylemek için veya okul tiyatrosu, konser, sanat festivali, yetenek gösterisi, veya “orkestral savaş” için okulda kalırım.

Sonra tekrar eve dönerim, ve rock müzik ve opera dinler ve sahnelemek üzere müzik hazırlarım. Şu anda Fransızca, İtalyanca ve İngilizce şarkılar üzerinde çalışıyorum: Gabriel Fauré’den “Lydia”, Giulio Caccini’den “Amarilli, mia bella”, ve Ralph Vaughan Williams’ın aranjmanını yaptığı “The Roadside Fire” ve “Loch Lomond. Bunların ilk üçüyle National Association of Teachers of Singing (Ulusal Şarkı Öğretmenleri Birliği) tarafından gerçekleştirilen 2005 Orta Atlantik Böl-

gesi Öğrenci Seçmelerinde ileri seviye erkek şarkıcılar arasında birinci oldum. Okulumun 2005 yılı müzik gezisinde, Orlando, Florida’da son şarkıda solo söyledim.

Müziğimle geçirdiğim bu özel saatlerden sonra, zihnimi boşaltmak için mahallede koşarım. Sonra, anne babam işten dönünceye kadar ödevlerimi yaparım. Sonra hep birlikte akşam yemeği yeriz. Ardından ödevlerimi bitirir, yatmadan önce televizyon veya DVD (genellikle opera) izler, veya İnternet’ten şarkı indiririm. Hafta sonlarında, ses öğretmenim olan Dr. Myra Tate’den ders alırım, bol bol uyurum ve okul ödevlerimi bitiririm ve arkadaşlarımla çıkarım.

Zor bir hayat; bir sporcununki gibi denebilir, ama değişiyor. Hedefim seneye üniversitede veya konservatuarda ses performansı okumak, ve bir gün dünyanın büyük operalarında şarkı söylemek. Dr. Tate’in söylediği gibi: “Opera şarkıcıları vokalizmin Olimpik sporcularıdır.” Şu ana kadar müzik sayesinde lise ve halk sahnelerinde, üniversite ve sanat merkezlerinin resital salonlarında, ve benim bölgemdeki belli başlı rock toplantılarında sahneye çıktım. Bu yaz Bethesda Yaz Müzik Festivalin-

de sahnelenecek Verdi’nin Rigoletto’sunda ilk opera rolüm olan Borsa’yı sahneleyeceğim – bu rol büyük tenor ve Washington Ulusal Operasının Genel Müdürü olan Placido Domingo’nun da operada ilk sahnellediği rol.

Böylece, her günümü dolu dolu yaşıyor, enerjimi müzik tutkum ve şarkıcı olarak gelişmemden alıyorum. Benim için gene Walt Whitman’ın bir sözü geçerli: “If thou wast not granted to sing

thou would’st surely die. (Eğer şarkı söyleyemeseydin kesinlikle ölürdün.) (“When Lilacs Last in the Door-yard Bloom’d,” stanza 4 /Leylaklar Kapı Aralığında Son Açtığında – 4. kıta)

Daniel Hoffman

Ian McEuen, Wildwood Yaz Tiyatrosu prodüksiyonu olan Sweeney Todd adlı eserde sahnede. Soldan ikinci. Gaithersburg, Maryland’daki Quince Orchard Lisesi sahnesi.

DEĞİŞİK OKULLAR

KENDİ SÖZLERİYLE

Okullar ülkeyimizdeki şehirlerin, kasabaların, ve köylerin çeşitliliğini yansıtır. Eğitim alanındaki en önemli rollerinin yanı sıra, okullar genellikle toplumsal aktivitelerin odak noktasıdır. Sivil toplum grupları için toplantı yeri, mahalle tiyatrosu için sahne, ve yerel ve ulusal seçimlerde oy merkezi olarak hizmet verirler. Son nüfus sayımı olan

© Paul Warchol
Fotoğraf/Long Island Şehir Lisesi,
Gruzen Samton LLPy

Luke Palmisano, AP/WWP

2000 Nüfus Sayımı, o yıl liseye giden 16.3 milyon öğrencinin ve mezuniyet oranlarının bölgesel bir resmini sunar. Nüfusça kalabalık olan Güneyde 5.7 milyon, Batıda 3.8 milyon, Ortabatıda 3.7 milyon, ve Kuzeydoğuda, en düşük sayı olan 3.02 milyon öğrenci liseye gidiyordu. Ayrıca 1.1 milyon öğrencinin evde eğitim aldıkları, yani devlet veya özel okullara gitmek yerine evde kalıp anne ve babaları tarafından eğitildikleri tahmin edilmektedir.

Don Ryan, AP/WWP

Fotoğraflar, yukarıdan aşağı: New York City'nin hemen dışında Long Island Şehir Lisesi; Hudson Lisesi, Hudson, Ohio, Cleveland'ın bir banliyösü; Adel Orta Okulu, Adel, Oregon..

Sınıfımda 53 öğrenci var.Yıllar geçtikçe bir iki eksilip bir iki arttı, ama çoğumuz yuvadan beri birlikte okuyoruz. Sınıfımdaki herkesi gerçekten iyi tanıyorum – hepsinin ismini biliyorum – bu hemen hemen tüm lisedekiler ve kasabadaki insanların çoğu için de geçerli.

Daha büyük okullara gidenler bizim gibi küçük okullarda onlarla aynı fırsatlara sahip olmadığımızı düşünüyorlar ama ben bu doğru değil. Burada bizler için daha az öğrenci olması daha fazla fırsat anlamına geliyor. Çok daha fazla sayıda aktiviteye katılabiliyorsun çünkü hepsinde sana ihtiyaçları var. Böylece eğer bir spor takımına, bir okul tiyatrosuna, müzik grubuna veya başka bir şeye katılmak istersen şansın çok fazla.

Akademik açıdan bazı büyük okullar kadar çok dersimiz yok ama okulumuzun gerçekten iyi bir iş çıkardığına inanıyorum. Eğer istediğiniz bir üst-seviye dersini okulda bulamazsak, okulumuz bize bu dersi devlet kolejinden veya ICN (eyalet çapında okulları birbirine bağlayan etkileşimli telekomünikasyon ağı) üzerinden almamıza yardım ediyor.

Bizimkisi gibi küçük bir okula gitmenin en sevdiğim yanlarından birisi, böyle küçük kasabalarda ve bütün çiftliklerde, okul insanları birbirine bağlayıcı etken oluyor. Okul burada yaşamın merkezindeki odak noktası. Maçlar küçük okullarda çok önemli. Amerikan futbolu, voleybol ve basketbol yüzlerce insandan oluşan kalabalıkları çeker, ama benim en hoşuma giden şey müzikallerin ve tiyatro oyunlarının da maçlar kadar ilgi görmesi.

Benim açımdan, burası büyümek için müthiş bir yer. Ayrıca kasabaya indiğimde yolda yürürken herkes beni tanıyor. Bu hoşuma gidiyor.

Anna Peterson, 17, 11. sınıf, Prairie Valley Lisesi, Gowrie, Iowa.

[<http://www.gowrie.k12.ia.us>]

Chuck Offenburger

Anna Peterson ailesinin Iowa'daki çiftliğinde bir ambarın önünde. Çok iyi bir öğrenci olan Anna aynı zamanda okulun voleybol takımında oynuyor, sahneye konan oyunlarda şarkı söylüyor, ve kilise ve hizmet organizasyonlarında yer alıyor.

Şu anda Minnesota'nın bir banliyö kasabasında orta büyüklükte bir okula gidiyorum. Okulumun, Centennial (100. Yıl) Lisesi, ortalama sınıf büyüklüğü (yani örneğin

KENDİ SÖZLERİYLE

Lise 2'ye giden öğrenci sayısı) 550 kişi kadar ve yakındaki küçük şehirlerden de öğrenciler geliyor. Okulumuz toplumumuzda hem gençler hem de büyükler için yaşam merkezi.

Toplumumuzun okulumuza sağladığı destek bir Cuma akşamı Amerikan futbolu maçına gelen hayatın her kesiminden insanları görünce anlaşılabilir. Bu kalabalık içinde oğullarının oyununu izleyen aileler, yerel spor tutkunları, ve ara sıra bize takımın eski günlerini anlatan yaşlılar da bulunur. Bunun en iyi örneğini genellikle sonbaharda okulun her yıl tekrarlanan mezunlar gününde görürsünüz. Mezunlar normal sezonun en büyük futbol maçını izlemek için kasabaya geri dönerler. Maçtan önce öğrenciler bir geçit töreni yaparlar. Yüzlerini okulun renkleri ile boyarlar ve okul ruhunu inanılmaz derecede yansıtır.

Centennial Lisesinde en parlak öğrencileri bile zorlayan dersler vardır. Bu dersler kurabiye pişirmekten üniversite seviyesinde fen ve matematik öğrenmeye kadar çok çeşitlidir. Rehber öğretmenler, koçlar, ve öğretmenler, hepsi öğrencilere önlerindeki uzun yol için yardımcı olurlar. Her öğrencinin gün boyunca dört dersi vardır ve hepsine farklı sınıflarda girer. Her gün yarım saatlik yemek molası vardır. Minneapolis-St. Paul ikiz şehirlerinin banliyösündeki okul, gençlerin yaşantısının merkezidir ve bizim hepimizin bir parçasıdır.

*David Lucas, 18, 12. sınıf,
Centennial Lisesi, Circle
Pines, Minnesota. [http://
www.centennial.k12.mn.us/
chs]*

Benim gittiğim özel okulda yuvadan 12. sınıfa kadar ortalama 650 kız var. Okul New York City'de Manhattan'ın Kuzey Doğu kısmında. Okulumu çok seviyorum! Kültürel ve eğitimsel fırsatlar öyle çok ki.

Örneğin, Metropolitan Museum of Art (Metropolitan Sanat Müzesi) sadece beş blok ötede ve sınıfta öğrendiğimiz şeyleri yakından incelemek için sık sık oraya gidiyoruz. Okulumun sevdiğim bir başka yanı da başka okullara göre küçük ve birbirine bağlı olması ve bizlerin sıcak bir toplum oluşturması. Toplumsal faaliyetlere ve softball ve voleybol gibi sporlara katıldım. Hatta geçtiğimiz yıl voleybolda New York Eyaleti Şampiyonu olduk. Okulum bizi üniversiteye hazırlamak konusunda

da mükemmel bir iş yapıyor. Önümüzdeki sonbaharda Pennsylvania'daki bir üniversiteye kaydolacağım. Okulum hakkında aklıma gelen tek olumsuz şey gidip gelmek için çok uzun bir yol kat etmem. Bronx'ta oturuyorum ve Manhattan'daki okuluma gelmek için önce metroya sonra da otobüse biniyorum. Sadece gidiş 45 dakika ile bir saat arası sürüyor.

*Denise Bailey-Castro, 18, 12. sınıf,
The Chapin School, New York, New York.
[http://www.chapin.edu]*

Burası okula gitmek için çok iyi bir yer çünkü halk birbirine çok bağlı ve belki de en çok önem verdikleri şey bu okul. İnsanlar buraya madenlerde veya hayvan çiftliklerinde çalışmak, avlanmak ve balıkçılık yapmak, ve temiz havada yaşamak için değişik yerlerden gelmişler. Bu nedenle sürekli yeni insanlar geliyor. Big Timber o kadar küçük ki, toplumun arasına girmek çok kolay. Okuldan arkadaş olanlar birbirlerinin evlerine gidip gelirler. Hele bir de bilardo veya pinpon masası varsa...

Bir çok insan, hem yeni gelenler hem de bu bölgede kuşaklar boyunca yaşamış olanlar – okuldaki etkinliklere katılarak birbirlerini tanırlar. Diyebilirim ki kasabanın en az yarısı ve dışardan bir çok kişi futbol maçlarımızı gelir. Basketbol maçlarına katılım daha düşük olsa da spor salonu oldukça dolu olur. Bu konserler için de aynıdır. Maçlar, konserler, ve diğer okul gösterileri herkesin bir araya geldiği yerlerdir.

Ben burada olduğum için çok şanslıyım. Geçen yıl üst sınıfta olan, ve gelecek yıl üst üç sınıfta olacak olanların hepsini tanıdığımdan eminim. Henüz tanımadığım birkaç tane birinci sınıf öğrencisi

olabilir. Onları da çok zaman geçmeden tanıyacağım. Bazen bunu düşünüyorum – okuldaki herkesi tanımak ne kadar iyi. Büyük okullarda belki de her gün kendi sınıfınızda bile yeni öğrencilerle karşılaşsınız.

*David Foster, 17,11. sınıf, Sweet Grass İlçe Lisesi,
Big Timber, Montana.
[http://www.sweetgrasscounty.com/sgbs]*

David Foster sadece 3,584 kişinin yaşadığı 89 kilometre uzunluğunda ve 56 kilometre genişliğinde Montana'ya bağlı bir ilçeye hizmet veren bir okula gidiyor.

KÜLTÜRLER ARASI ANLAŞMA

Amerikan gençliğinin yüzüne baktığımızda Amerikan toplumunun büyük çeşitliliğini görürüz. Özellikle genç insanlar etnik, dinsel, ve ırksal çizgileri aşarak arkadaş edinmekte uzmandır.

AP/WWP

Gash, AP/WWP

Geçmiş yıllardaki gibi, Amerikan rüyasının peşindeki yeni göçmenler Birleşik Devletlere, az nüfuslu kırsal alanlar da dahil olmak üzere, yerleşmeyi sürdürüyorlar. Günümüzde İspanyol asıllı Amerikalılar 41.3

milyon kişiyle ülkenin en hızla artan azınlık nüfusunu oluşturuyorlar. A.B.D. Nüfus Sayımı Dairesine göre 2004 yılının Temmuz ayında 240 milyon Amerikalı kendilerini beyaz, 39.2 milyonu siyah, 14 milyonu Asyalı, ve 4.4 milyon Amerikan yerlisi veya Alaska yerlisi olarak tanımladı.

AP/WWP

Fotoğraflar, yukarıdan aşağıya doğru: Musevi ve zenci lise öğrencilerinin ırkları arasında daha iyi ilişkiler kurabilmesi için sürdürülen bir yıllık bir programın katılımcıları New York City'den Memphis, Tennessee'ye yaptıkları bir yolculuğun anılarını paylaşıyorlar; Sheboygan, Wisconsin'daki Güney Sheboygan Lisesinde öğretmen ve hepsi Kamboçya'dan Hmong göçmeni olan öğrenciler Sadakat Andı içiyorlar; Tlingit Yerli Kabilesinden öğrenci öğretmen Amelia Rivera, Amerikan Yerlisi temasını işleyen dersleri geliştirmek üzere özel bir burs veren Juneau, Alaska'daki Ytaakoosge Daakahidi alternatif lisesinde bir Sealaska posteri yanında görülüyor.

KENDİ SÖZLERİYLE

Adım Cindy Ramirez. 17 yaşındayım. Aslen Mexico City'denim ama şimdi Lafayette, Indiana'da yaşıyorum. Birleşik Devletlere iki yıl önce geldim çünkü bütün ailem buradaydı ve daha fazla İngilizce öğrenmek istiyordum. Artık burada olduğum için yeni insanlarla tanışmak ve daha fazla İngilizce öğrenmek istiyorum çünkü bütün derslerim İngilizce.

A.B.D.'ye geldiğimde İngilizce'yi iyi bilmiyordum ama zamanla ve öğretmenimin yardımlarıyla daha fazla öğreniyorum. Artık geldiğim zamana kıyasla daha çok konuşabiliyorum, okuyabiliyorum ve yazabiliyorum; asıl önemlisi, hep daha fazla öğrenmem gerekiyor. Her konuşmaya dikkat etmeye çalışıyorum ve telaffuz üzerinde çok duruyorum.

Çalıştığım bütün İngilizce'yi ileride kullanmak istiyorum. Üniversiteye devam etmek istediğim için çok iyi konuşup yazmam gerekiyor. En büyük hayalim üniversiteye gitmek.

Cindy Ramirez, 17, 11. sınıf, McCutcheon Lisesi, Lafayette, Indiana.

[<http://www.wvec.k12.in.us/McCutcheon>]

Cindy Orlando, Florida'daki Disney Dünyasına yaptığı gezide iki arkadaşıyla birlikte.

Lisede iki yıl Latince okuduktan sonra artık Latinceyi her gün kullanıyorum. İngilizce'de söyleyip yazdığım hemen her şey Latince'den türetilmiş.

Latince dersinin en sevdiğim kısmı mitoloji ve tarih. Çevirdiğimiz eski fabl'leri ve kültür gününde (her haftanın sonunda sadece Roma/Yunan kültürüne ayrılmış gün) edindiğimiz değerli bilgileri kullanarak kelimelerin asıllarını bulabiliyorum. Psikoloji dersinde bazı önemli teorilerin isimlerini böyle hikayelerden aldığımı öğrendim. Örneğin, Freud'un Oedipus Kompleksi teorisi adını Oedipus'tan almış. Genel üniversite giriş sınavına hazırlanırken emin olmadığım kelime anlamlarını çıkartmak için Latince kullanıyorum. Bu da daha iyi bir not alma şansımı artırıyor.

Yunan kültürünü ve mitolojiyi, Roma toplumunu, bilimsel kökleri, ve klasik Latin dinsel kaynakları açık-

KENDİ SÖZLERİYLE

layabileceğim günleri hayal edebiliyorum. İtalya'ya yapılacak bir okul gezisine katılarak İtalyan tarihi ile ilgili kültürel deneyimlerimi ilk elden yaşayacağım.

Kimberlee Lowder, 17, 11. sınıf, St. Mary's Ryken Lisesi, Leonardtown, Maryland.

[<http://www.smrbs.org>]

Var olan bütün etnik gruplar ve inanışlar Birleşik Devletlerde temsil edilmekte olup, bunun Birleşik Devletlerde biraya geldiği ve çoğunlukla uyum içinde olması fikri gerçekten çok güzel. Bunun medyada yansıtılması olanaksız; burada olmak ve bu deneyimi yaşamak gerekir. Kanada, Japonya ve anne babamın doğduğu Vietnam'ı gezdim. Yaşantımın önemli bir parçası olduğundan ötürü Vietnam dilini konuşup yazdığım için mutluyum.

Huyen Nguyen, 18, 12. sınıf, James Monroe Lisesi, Fredericksburg, Virginia.

[<http://www.cityschools.com/jmbs>]

Huyen lise diplomasını aldıktan sonra anne babasıyla.

Meksika'da doğdum. Anadilim İspanyolca ve ikinci dilim İngilizce. Üçüncü bir dil öğrenmek istiyorum, Portekizce veya İtalyanca olabilir. Ailemin Birleşik Devletlerde okula giden ilk üyesiyim. Birleşik Devletlere geldiğimde 12 yaşındaydım. İngilizcem çok zayıftı. Dil ilk karşılaştığım sorun oldu ve hala bazen konuşurken zorlanıyorum ama etrafımda bana yardım edenler var. Karşılaştığım ikinci sorun kültür ve farklı yaşam biçimiydi. Meksika ve Birleşik Devletlerin kültürleri çok farklı değil ama yine de çok farklı olan şeyler var. Yemek, örneğin okulda

José F. Ponce Granados'un izniyle.

José, giyinmiş ve dışarı çıkmaya hazır.

verilen yemek benim ülkemde yemeye alıştığımından çok farklı. Zamanla yeni yaşam biçimi- ne alıştım.

Şimdi sondan bir önceki senem, yani on birinci sınıftayım. Diplomamı almama bir yıl kaldı. Üniversiteye Meksika'da devam etmek istiyorum. Benden ve deneyimlerimden bir şeyler öğrenmenizi umuyorum. Eğer gerçekten isterseniz her şeyin mümkün olduğunu unutmayın.

José F. Ponce Granados, 17,

11. sınıf, McCutcheon Lisesi, Lafayette, Indiana.

[<http://www.wvec.k12.in.us/McCutcheon>]

Amerika Birleşik Devletlerine 14 Ağustos 2004'te geldim. Amerikan gençleriyle ilk defa beraber oluyorum ve her şey Afganistan'dakinden farklı. Benim için müthiş bir deneyim oldu. Burada eğitim süreci çok farklı; örneğin derslerinizi kendiniz seçiyorsunuz. Bence bu çok iyi bir fikir. Öğretmenlerle öğrenciler arasındaki ilişkiler beni çok şaşırttı çünkü daha arkadaşça ve rahat, Afganistan'daki gibi resmi değil.

Bu yanını çok sevdim. Ama, arkadaşlık sınırlarını aşarak saygısız olmamaya dikkat etmek gerekiyor. Bazı öğrencilerin öğretmenlere saygı göstermediklerini görüyorum ve bundan hoşlanmıyorum.

Ghizal Miri, 16, 12. sınıf, James Monroe Lisesi, Fredericksburg, Virginia.

[<http://www.cityschools.com/jmbs>]

Barry Fitzgerald

Ghizal saygılı olmanın çok önemli olduğunu inanıyor.

GELECEK İÇİN PLANLAR

KENDİ SÖZLERİYLE

Eğitim sayısız kariyer olanaklarına kapıları açıyor. Araştırmalara göre 2010 yılına kadar A.B.D.'de her beş işten birisi üniversite diploması gerektirecek ve bütün işlerin üçte biri az da olsa yüksek okul hazırlığı gerektirecek. Bu nedenle genç yetişkin (18-24 yaş) Amerikan nüfusunun yüzde 34'ünün liseden sonra üniversiteye devam etmesine şaşır-

Marcio Jose Sanchez, AP/WWP

Richard Drew, AP/WWP

AP/WWP

mamalıyız. Yüksek eğitime devam etmeyenler için mezuniyetten sonra sayısız seçenekler var – ticaret, hizmet sektöründe işler, askerlik hizmeti (genellikle daha sonra üniversiteye gidebilmek için kaynak sağlar), ve aile şirketleri çeşitli fırsatlar sunmakta.

Fotoğraflar, yukarıdan aşağıya doğru: San Rafael, Kaliforniya'daki San Rafael Lisesi danışmanlarından biri (solda) öğrencisi ile görüşüyor; New York A.E. Smith Lisesi öğrencisi, inşaat sektörünü gençlere daha ilginç kılmak amacıyla düzenlenen inşaat becerileri fuarında makinelerden birinin kontrollerini deniyor; Lone, Oregon'da Lone Lisesi öğrencisi bir fen deneyi uyguluyor.

Liseden sonrasını planlamak beni korkutan bir düşünce. Konfor alanımdan çıkıp "gerçek dünya"ya adım atmak biraz ürkütücü. Bazıları iki yıllık okullara, bazıları üniversiteye, diğerleri de yüksek okullara gidiyor. Ben Annapolis, Maryland'deki A.B.D. Deniz Harp Akademisine devam etmek istiyorum. Hem fiziksel hem de zihinsel olarak limitlerimi zorlamaya karar verdim. Bu ayrıca A.B.D. donanmasında subay olmamı sağlayacak. Deniz Harp Akademisi uzay mühendisliğinden siyaset bilimleri kadar bir çok değişik konuda eğitime olanağı sunuyor. Ben ana dal olarak ya iş idaresi ya da siyaset bilimleri seçmek istiyorum.

Askeri akademilerden mezun olanlar iradesi kuvvetli, ne istediğini bilen bireyler oluyor. Akademiye devam etmenin bir diğer iyi yanı mezun olduğunuzda işinizin hazır olması ve oldukça da iyi para ödüyorlar! Olumsuz yanı pek yok, ama illa bir olumsuzluk bulmak gerekirse, Akademiye devam edenler istediklerini yapmak konusunda üniversitelerdeki kadar serbest değiller. Bu benim için iyi bir şey. Genç bireyleri beladan uzak tutuyor ve başarı çizgisinden ayrılmalarını önüyor.

Casey Czarzasty, 17 12. sınıf, St. Mary's Ryken Lisesi, Leonardstown, Maryland.
[<http://www.smrhs.org>]

Bazıları için liseden sonra ne yapacaklarına karar vermek zor. Benim için değil – ben daha birinci sınıftan itibaren öğretmen olmak istediğimi biliyordum. Buna karar vermemde birinci sınıf öğretmenimin çok etkisi oldu; sonra üçüncü sınıfa giderken yapmak istediğim bu olduğundan artık tam olarak emindim. Bütün okul yıllarımda mükemmel öğretmenlerim oldu. Sanırım bu da karar vermeme yardımcı oldu.

Ne yapmak istediğimi ve nereye devam etmek istediğimi bilmemin iyi tarafı hedefime ulaşmak için en iyiyi başarmaya odaklanabiliyorum. Ayrıca üniversiteden sonra öğretmen olabilmek için lisede doğru dersleri aldığım da emin olabiliyorum.

Kelsey C. Bell, 15, 9. sınıf, McCutcheon Lisesi, Lafayette, Indiana.
[<http://www.wvec.k12.in.us/McCutcheon>]

Ben neonatolojist, olmak istiyorum. Neonatoloji, özellikle erken doğmuş, veya sarılığı veya benzeri sorunları olan yeni doğmuş bebeklerin bakımı üzerine uzman doktorluk. Bu merakım küçükken başladı. Bir çocuk bakıcısına gittim. O daha sonra Duke Üniversitesine devam etti. Doktor olmak istiyordum ve benim tıp konusuna merak

sarmama neden oldu. Bu nedenle yedinci sınıftan itibaren neonatolojist olmak üzerine odaklandım. Bu yıl özel bir ders aldım. “Bağımsız çalışma” denen bu derste ilgilendiğiniz bir konuyu seçebiliyorsunuz. Araştırma yapıyorsunuz ve 18 hafta süreyle bir mentorunuz (akıl hocası) oluyor ve sonunda bir proje hazırlıyorsunuz. Ben hastanede bir neonatoloji uzmanını izleme fırsatı yakaladım. Tam olarak ne yaptıklarını ve bebekleri yaşatabilmek için kullandıkları farklı teknolojileri gördüm.

Kristen Grymes, 17, 12. sınıf, James Monroe Lisesi, Fredericksburg, Virginia.

[<http://www.cityschools.com/jmbs>]

Ben A.B.D. Hava Kuvvetlerine katılmaya karar verdim. Bu kısmen mali nedenlerle ama ben her zaman daha iyi bir gelecek ve elimizdekini korumak için insanların kendilerine düşeni yapması gerektiğine inanırım.

Eğer Hava Kuvvetlerini seversem dört sene oradayım. Herhalde kalıp kariyer yapacağım. Ama şimdilik G.I. kanunundan (kıdemli askerlerin askeri üniversite eğitim giderlerini öder) üniversiteye gitmek ve ilerde meslek olarak seçmek istediğim psikoloji okumak için yararlanmaya kararlıyım.

Genel olarak psikoloji ile ilgileniyorum çünkü beynin çalışması ve insanların farklı davranmasına neden olması beni çok etkiliyor. Danışmanlık konusunu inceliyorum çünkü sorunları olan insanlara yardımcı olarak onların daha mutlu ve sağlıklı yaşamalarını istiyorum. Ayrıca suçluları bulma ve adaleti sağlama konusunda yararlı olabileceğim adli psikoloji ile de ilgileniyorum. Bu dünyayı hem kendi ailem hem de çevremdekiler için daha güvenli bir yer yapacaktır.

Evan Hoke, 19, Red Land Lisesi, Etters, Pennsylvania, 12. sınıf

[http://classrooms.wssd.k12.pa.us/red_land.cfm]

Ülkemiz, eyaletlerimiz ve şehirlerimizin yönetildiği kanunlara çok inanıyorum. Ama her şeyde olduğu gibi bu konuda da gelişmeye ve değişime yer var. Ben varolan bazı kanunların daha iyi olacak şekilde değiştirilmesi ne yardımcı olabilecek birisi olduğuma inanıyorum.

Geleceğimin temelleri bütün lise ve üniversite yıllarım boyunca bir hükümet dairesinde yaptığım yaz stajlarıyla atıldı. Bir insanın kitaplardan öğrenebilecekleri sınırlıdır. Üniversitede hükümet ve psikoloji benim çalışma konularım olacak. Hükümetimin nasıl çalıştığını bilmem gerektiğine inanıyorum ama ülkemizin vatandaşlarının nasıl düşündüğünü anlamam da bir o kadar önemli.

Üniversiteden sonra yurtdışında seyahat etmenin benim için önemli olacağını düşünüyorum. Seyahatlerimden edineceğim bilgi ve deneyimden sonra yüksek lisans için hukuk fakültesine gitmeyi planlayacağım. Bir insanın gereğinden fazla bilgili olabileceğine inanmıyorum. Doktora derecemi hükümet ve psikoloji üzerine almayı planlıyorum. Aynı zamanda hukuk diploması da alacağım. Hakim Morgan Atwell olarak tanınmak isterim. Çok çalışarak ve insanların önünde örnek bir tavır koruyarak çok geçmeden senatörlüğe adaylığımı koyabilirim. İşin zor kısmı daha yeni başlıyor.

Morgan Atwell, 15, 9. sınıf, McCutcheon Lisesi, Lafayette, Indiana.

[<http://www.wvec.k12.in.us/McCutcheon>]

Ben bir çok arkadaşım gibi okulu seven birisi değilim. Ben kuramsal olmayan deneyim istiyorum ve A.B.D. Deniz Kuvvetlerine yazıldım. Uçuş mekaniği olmak için Güney Carolina'daki Parris Adasında katılacağım acemi eğitiminden sonra Pensacola, Florida'da altı ay eğitim göreceğim. Belki de kalır Deniz Kuvvetlerinde kariyer yaparım. Bilmiyorum. Eğer bu gerçekleşmezse Deniz Kuvvetlerinde alacağım eğitimi sivil hayatta uçuş mekaniği olarak çalışmak üzere kullanacağım.

Ama önce temel eğitimden geçmem gerekiyor. Bazı riskler olduğunu biliyorum ama ülkemi korumak isterim. Çünkü her şeyden önce ülkeme inanıyorum.

Colin Smith, 18, 12. sınıf, W.T. Woodson Lisesi, Fairfax, Virginia.

[<http://www.fcps.k12.va.us/WWoodsonHS>]

Uluslararası hukuk okumak istiyorum. Hukukla ilgilenmemin nedeni ülkemde bu alanda çalışan çok az kadın olması. Çok önemli olduğuna inandığım kadın hakları için çalışmak istiyorum. Afganistan'a geri dönerek ülkeye yardım etmek istiyorum.

Ghizal Miri, 16, 12. sınıf, James Monroe Lisesi, Fredericksburg, Virginia.

İŞ DENEYİMLERİ

Cok çalışmak ve kendi parasını kazanmak Birleşik Devletlerde çok önemlideğerlerdir. Bir çok çocuk bunu önce evde bir takım işlere yardımcı olup bir harçlık alarak – haftalık veya aylık makul bir ödeme – öğrenir. Sonra, genellikle okuldan sonra veya hafta sonları çalışarak harçlıklarını çıkarır, üniversite için para biriktirir, uygulamalı deneyim kazanır, ve bağımsızlık duygusunu öğrenirler. Gazete dağıtmaktan, komşuların çocuklarına bakmaya, kasada poşetleri doldurmaktan restoranda masaları toplama ya kadar çok sayıda ve çeşitli iş fırsatı vardır. Öyle ki, bir çok genç,

Joel Page, AP/WWP

Daniel Hulshizer, AP/WWP

Al Goldis, AP/WWP

ailelerinin ekonomik durumu nasıl olursa olsun, liseye bile gelmeden ilk maaşlarını almış olurlar. Ancak, çocukların çalıştırılmasının suiistimal edilmesini önlemek için A.B.D. kanunları işe girmeyi en az 14 yaş ile ve genellikle tarım dışı işlerle sınırlamıştır. Ayrıca 16 yaş altındaki küçüklerin okul haftası boyunca çalışma süreleri 18 saatle sınırlanmıştır.

Fotoğraflar, yukarıdan aşağıya: Maine'deki lise öğrencileri hasat mevsiminde çalışmak için okuldan izin alırlar; Flemington, New Jersey'deki Hunterdon Lisesinden yayın yapan WCVH radyo istasyonunda disk-jockeyler müzik seçimlerini tartışıyor; Lansing, Michigan'daki Gibson's Kitapçısında öğrenciler çalışıyor.

KENDİ SÖZLERİYLE

Benim işimi bulmam neredeyse kazara oldu. Kardeşim yeni izci olmuştu ve bizim onun üniformasını satın almamız gerekiyordu. Annemle babam izci malzemeleri satan dükkanda alışveriş yaparken, ben kapıda bekliyordum. Birkaç dakika sonra mağaza müdürü yanıma gelerek orada çalışmak isteyip istemediğimi sordu. O sıralar tek gelirim ara sıra yaptığım çocuk bakıcılığındandı, bu nedenle işi kabul ettim. Anında benimle görüştüler ve işe aldılar.

O günden sonra annem her Salı ve Cumartesi beni arabayla çalıştığım o mağazaya götürdü. Ben müşterilerin aldığı şeyleri kasaya kaydedip torbalara koyuyorum, fişlerini verip gönderiyorum. Kasada çalışmanın dışında, izcilerin yükselmesini sağlayan raporları dolduruyorum, telefon siparişlerini alıyorum, ve küçük izcilerin (5-10 yaş) anne ve babalarına ilk üniformalarını satın alırken yardımcı oluyorum. Bu kolay değil, çünkü Eylül başında çok sayıda erkek çocuğu izcilere katılınca mağaza, bütün süreç boyunca adım adım yönlendirilmesi gereken yeni ve akli karışmış anne babalarla doluyor. Mağaza yılın diğer zamanlarında o kadar kalabalık olmuyor. Böylece genellikle bir soda alacak, biraz ödev yapacak veya orada çalışan diğer arkadaşlarımla sohbet edecek zamanım oluyor.

Eskisi kadar boş zamanım olmasa da yine de işimi seviyorum. Patronum da dahil olmak üzere birlikte çalıştığım insanlar nazik, yardımsever ve eğlenceli kişiler; ayrıca çoğu yetişkin olduğundan, onlarla konuşmak bana "gerçek dünya" hakkında benzersiz bir bakış açısı sağlıyor. Bir de en sonunda kendi paramı kazanmaya başladım. Bu sayede ne zaman bir şey satın almak istesem annemlerden borç almak zorunda kalmıyorum. Daha önce olmayan belli derecede bir bağımsızlığım var. Sabit bir gelirim olmasa bana paramı etkin bir şekilde yönetmeyi, ne kadar biriktirip, ne kadar harcayacağımı bilmeyi ve daha önce kıymetini bilmediğim şeylerin aslında kaç mal olduğunu öğretti. (Kendim alıncaya kadar bir çift ayakkabımın ne kadar pahalı olduğunu bilmiyordum.)

Ayrıca işim sayesinde iletişim becerilerim daha gelişti; insanlarla profesyonel olarak nasıl konuşacağımı, müşterilerle konuşarak onların ne aradığını nasıl anlayacağımı, hatta ciyak ciyak bağırarak bir çocuğu nasıl sustura-

Laura ilk maaş çekiyle.

KENDİ SÖZLERİYLE

bileceğimi öğretti. Boş zamanımı alsa da, işimi ve bana verdiği becerileri hiçbir şeye değişmem.

Laura Voss, 16, 11. sınıf, Thomas S. Wootton Lisesi, Rockville, Maryland.

[<http://www.mcps.k12.md.us/schools/woottonbs>]

Sürekli bir işim olmasa da okuldan sonra bir sürü iş yapıyorum. Okuldan sonra yaptığım şeylerden birisi bana düşen bütün ufak tefek işler çünkü yerel Four-H (Dört-H) kulübü için tavşan ve domuz yetiştiriyorum. Four-H kırsal bölgelerdeki gençlerin becerilerini geliştirmek için kurulmuş ulusal bir örgüt. Burası yazın bir çok yeni insanla tanışabileceğiniz ve arkadaş bulabileceğiniz ve çok eğleneceğiniz bir yer.

Ayrıca yazın ve okuldan sonraları küçük erkek kardeşime de bakıyorum. Mümkün olduğu kadar çok arkadaşlarımla bir arada olmak istiyorum. Aynı zamanda büyükbabamın evinde de çalışıyorum. Çimlerini kesip bahçedeki yabancı otları temizliyorum. Çalışmayı severim. Çok eğlenceli ve size sorumluluk veriyor. Bundan çıkarıldığım yaşam felsefesi, istediğiniz şeyler için çalışmanız gerektiğidir.

Danielle Burdine, 17, 11. sınıf, McCutcheon Lisesi, Lafayette, Indiana.

[<http://www.wvec.k12.in.us/McCutcheon>]

Okul, ders çalışmak, okul dışı faaliyetler, ibadet, sinema ve ... çalışmak: yapacak çok şey, ama az zaman var. Ama işlerin de iyi ve kötü yönleri vardır.

İyi yönlerinden bazıları harcamak için fazladan para ve iş çevresinde çalışma deneyimi. Bir başka faydası kendi ihtiyaçlarınızdan bazıları karşılayabildiğiniz için işiniz sizin kendinizi daha bağımsız hissetmenizi sağlar. Ayrıca üniversite için veya başka gelecek planları için para biriktirmek de isteyebilirsiniz. Bazı gençler ailelerinin ihtiyaçlarını da karşılarlar.

Kötü yönlerinden bir tanesi gençlerin fatura ödemeyip paralarını pahalı lükslere harcaması nedeniyle çalışmanın anlamını tam olarak kavrayamamasıdır. Böylece sonunda paranın sadece harcamaya yaradığını düşünebilirler ve para biriktirmeyi öğrenmeyebilirler. Çalışan öğrenciler ders çalışma sürelerinden kısıtlanabilirler çünkü ders çalışmak veya arkadaşları veya aileleriyle birlikte zaman geçirmeye yeterli vakit kalmaz.

Tirza Sevilla, 15, 10. sınıf, Wakefield Lisesi, Raleigh, North Carolina.

[<http://wakefieldhs.net>]

Ben Hecht's mağazasında (bazı Doğu Eyaletlerindeki mağaza zinciri) çalışmaya geçen yaz başladım, aslında okul nedeniyle bunu yaptım. Pazarlama III adlı bir ders alıyorum ve bu dersin koşullarından birisi bir iş bulmanız. 396 saatlik bir çalışma süresi doldurursanız ikinci bir kredi alabiliyorsunuz. Böylece geçen Temmuzun 12sinde Hecht's mağazasında çalışmaya başladım. Genç giyim bölümünde görevliyim ve bu benim için biraz zor oluyor çünkü bütün paramı giysilere harcamamaya çalışıyorum. Aslında eğlenceli ve bir çok şey öğrenmeme yardım etti. Oldukça utangaç birisiyim ama kasada çalıştığım için insanlarla konuşmam ve onlarla sohbet ederek duygularımı kontrol etmem gerekiyor.

Kristen Grymes, 17, James Monroe Lisesi, Fredericksburg, Virginia, 12. sınıf.

DİNİ İNANÇLARIN ETKİSİ

KENDİ SÖZLERİYLE

Amerika bir çok inanının ülkesi ve Amerika'daki gençler dini inançlarını çeşitli yollarla yerine getiriyorlar. Daha eğitimlerinin ilk aşamalarında, A.B.D. tarihini okurken, Amerikalı çocuklar uluslarının hükümetini yöneten temel ilkeler arasında dinsel özgürlük ve kilise ve devletin ayrılması olduğunu öğreniyorlar. Neye ve nasıl ibadet edeceklerine karar vermek her bireyin kendi seçimi. Bir çok gencin din konusundaki kararları ailelerinden etkileniyor. Bazıları dinsel gruplarca işlenen okullara devam ediyor,

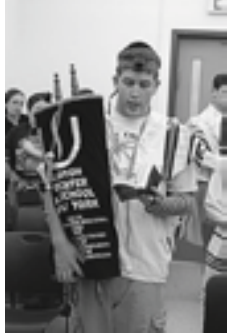

Mark Humphrey, AP/WWP

Daniel Hulshizer, AP/WWP

diğerleri kilise, sinagog veya camiler tarafından organize edilen okul sonrası veya hafta sonu programlarına katılıyor. Öte yandan bir başka grup hiçbir dine bağlı olmamayı seçebiliyor. Gençlere ulaşmak isteyen bir çok din, çağdaş gençlik kültürünün temel taşlarını kendilerine uyarlıyor. Bu nedenle artık bir çok toplulukta Hıristiyan bir rock grubu veya Müslüman rap'çiler ya da gençliğe yönelik dini ayinlere sık sık rastlanıyor.

Jim Cooper, AP/WWP

Fotoğraflar, yukarıdan aşağıya: Franklin, Tennessee'de People's Kilisesinde gençler küçük gruplar halinde dua ediyor; Noor-UI-Iman Okulunun öğrencileri South Brunswick, New Jersey'deki New Jersey Camisinin İslam Derneğindeki öğleden sonra duasına katılıyor; New York City'deki Solomon Schecter Lisesinde sabah ayinine katılan bir öğrenci elinde Torah tutuyor.

İbadetimi günlük faaliyetlerim aracılığıyla yapıyorum. Başkalarına örnek olarak onları yönlendirmeye çalışıyorum ve daima güçlü değerlerime uygun seçimler yapıyorum. Bir Katolik okuluna devam etmek dini inançlarımı nasıl yerine getireceğim konusunda belli başlı etken oldu ve okuldaki bütün zorlukların üstesinden gelebilmeme yardım etti. Dinim yaşamımı üzerine oturtabileceğim güçlü bir temel oluşturdu ve tüm yaşamım boyunca güçlü bir etki oldu.

Maggie Boyle, 16, Saint Mary's Ryken, Leonardtown, Maryland, 11. sınıf.

[<http://www.smrhs.org>]

Ruhsal açıdan insanlar nereden nasıl geldiklerini, ve ne yaptıklarını bilmek isterler. Amerikalılar hangi din yolunu isterlerse seçme özgürlüğüne sahip oldukları için çok şanslı. Ben güçlü ve destekleyici bir Hıristiyan ailede yetiştim, ve ailemin ben daha çocukken içime yer eden değerleri büyürken de çok değişmedi. Ama gençler olarak en çok arkadaşlarımızdan etkileniyoruz. Benim en yakın arkadaşım da benim gibi dine bağlı ve bunu kullanarak birbirimize karşı sorumluluklarımızı yerine getiriyoruz. İnsanlar değerlerinizi öğrenince istemediğiniz şeyleri yapmanız için sizi zorlamaktan vazgeçiyorlar.

Ashley Voigtlander, 18, Centennial Lisesi, Lino Lakes, Minnesota, 12. sınıf.

[<http://www.centennial.k12.mn.us/cbs>]

Dinimin, kim olduğum, nasıl davrandığım ve nasıl yazdığım üzerinde büyük etkisi var. Yahudi olmak bana soru sormayı, Torah'dan kendi anlamlarımı çıkartmayı, ve herkesin kabul ettiği şeyleri sanki değişmez doğrumuş gibi kabul etmemeyi öğretti. Torah'tan parçalar alıp onları günlük yaşantınızla ilişkilendirerek daha iyi anlayabilirsiniz.

Yahudi olmak her Cuma akşamı ve Cumartesi sabahı tapınağa gitmek, veya bat-mitzvah veya bar-mitzvah (Yahudi bir kız veya erkek çocuk 13 yaş dolaylarında yetişkinlerin dinsel sorumluluğunu üstlenir) olmak, veya takke ve püskül takmak (Ortodoks Yahudi erkeklerin başlarına taktığı takke ve içlerine giydikleri püsküllü giysi) değildir. Her zaman tek bir şeye inanmak, ya da bir şeye inandığımız için başka şeylere inanmamak değildir.

Yahudi olmak nasıl davrandığımız ve neye inandığımızdır. Örneğin çeşitliliğe saygı duymak, yeni şeyleri öğrenmeye açık olmak, başkalarını eğitmeye yardım etmek gibi. Bize insanlar için en önemli şeylerin birbirine saygı duymak, iyilik yapmak ve barış sağlamak olduğu öğretili-

KENDİ SÖZLERİYLE

Alexandria, Virginia'da sinagogu tarafından sponsor edilen bir kovboy partisinde Cindy babasıyla.

zor. Din kitabımızda bize şu öğretiliyor, "Sizin için kötü olan şeyleri başkasına yapmayın. Torah sadece budur. Geri kalanı yorumlardır." Çocuklar dinlerinden çok etkileniyor çünkü hayatlarının ta en başından itibaren onlara bu öğretiliyor ve diğer şeyler ne kadar değişirse değişsin, bunun değişmeyeceğini biliyorlar.

Amerika'da bile başka dinler konusunda basmakalıp fikirler var. Arkadaşlarımla ben birbirimizin dini hakkında konuşuyoruz. Birbirimize öğretiyoruz ve görüyoruz ki bu basmakalıp fikirler çoğu zaman doğru değil.

Cindy Holden, 14, 9. sınıf, West Springfield Lisesi, Springfield, Virginia.

[<http://www.fcps.edu/westspringfieldbs>]

Ailem Hindistan'dan ve biz Hindu'yuz. İngiltere'de doğdum. Ben sekiz yaşındayken Birleşik Devletlere geldik ve şimdi Amerikan vatandaşıyız. Her Pazar Swadhya (Eski Hindistan'ın dili olan Sanskritçe'de kendini inceleme anlamına gelir) adlı grubun toplantılarına katılırım. Sadece kültürel konuları değil etik konuları da tartışırız. Kendimi daha iyi anlamama yardımcı oluyor ve kültürel mirasımınla bağlantımı sağlıyor.

Aakash Chudasam, 14, Oakton Lisesi, Herndon, Virginia, 11. sınıf.

[<http://www.fcps.k12.va.us/OaktonHS>]

Ben A.B.D.'de doğdum, ailem ise Hindistan'dan geldi. Biz Müslümanız. "Muslims in Action (Eylem Halinde Müslümanlar)" veya "MIA" adlı bir gençlik grubunun üyesiyim. MIA grubumuzun üyeleri çok farklı ülkelerde, ve çoğu, benim gibi Birleşik Devletlerde doğmuş. Tsunamiden zarar görenler için para toplamak, veya Irak ve Afganistan'daki insanlar için insani yardım toplamak da dahil olmak üzere çok çeşitli faaliyetlerimiz var. Pasta satarak, araba yıkayarak bir çok şekilde para topluyoruz. Ben Müslüman olmaktan gurur duyuyorum ve dinim benim hayatımın önemli bir parçası. Okulumdaki öğrencilerin büyük bölümü Müslüman değil ama bu hiçbir

zaman benim için bir sorun olmadı. Farklı dinlerden bir sürü arkadaşım var.

Ambreen Ali, 16, 12.sınıf, Westridge Kız Okulu, South Pasadena, California.

Dinim bir çok yönden hayatıma şekil verdi. Roma Katolik dininin bana öğrettiği en önemli şey hayatımı kiliseye bağlı olarak ve kuralları çerçevesinde yaşamam gerektiği. Düzenli olarak kiliseye gidince, yaşantımda öncelik sırası oluşturmayı öğrendim. Benim için önce kilise gelir, sonra ailem ve arkadaşlarım, en son olarak da diğer şeyler.

Günümüz dünyasında doğru yoldan ayrılmak ve maddeciliğe, ve sizi "mutlu" ettiği söylenen şeylere ve yaşam biçimlerine kapılmak çok kolay. Dinim bana mutluluğun gerçek anlamını ve hayatta gerçekten neyin önemli olduğunu öğretti.

Alisha Weisser, 17, 11.sınıf, St. Mary's Ryken Lisesi, Leonardtown, Maryland.

[<http://www.smrbs.org>]

Ben A.B.D., ailem ise Burma doğumlu. Biz Budistiz. On beş günde bir Pazar günleri Maryland'deki Budist tapınağına gider, Burma dilinde ders alırım. Ayrıca tapınaktaki dini ayinlere de katılır, fakirlere gıda yardımı gibi hayır işlerinde görev alırım. Yeni evimize taşındığımızda tapınak rahipleri gelerek yeni evimizi kutsadı. Bir kere tapınakta rahiplerle bir hafta sonu geçirdim ve onların yaşadığı gibi yaşadım. Bu benim için çok değerli bir deneyim oldu ve gelecekte de tekrarlamak istiyorum.

Nay Soe Lwin, 13, Oakton Lisesi, Herndon, Virginia, 9. sınıf.

[<http://www.fcps.k12.va.us/OaktonHS>]

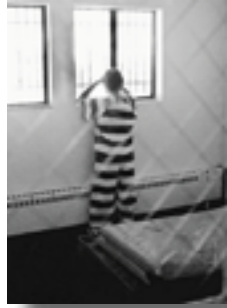

Alisha, birkaç yıl önce ilk komünyonunda.

DOĞRU YOLDAN SAPMAMAK

KENDİ SÖZLERİYLE

Ergenliklerini yaşarken gençler bir çok zorluklarla karşılaşır. A.B.D. gençlerinin büyük bir çoğunluğu baskılarla baş edebilirler. Ama özgürlüğünü yaşamak ve kendilerini anne babalarından ve diğer otorite temsilcilerinden uzaklaştırmak arzusu bazen gençleri sonradan pişmanlık duyacakları biçimde davranmaya iter. Medya zaman zaman gençlerin bu davranışlarını abartmak veya sansasyon haline getirmek eğilimindedir. Ancak sorunun varlığı inkar edilemez – ve sonuçlar çok

Matt York, AP/WWP

Joe Marquette, AP/WWP

maddeyi kullandıklarını söylüyor. Evlilik öncesi cinsel ilişkiye giren gençler, kendilerini hamilelik, HIV/AIDS, ve diğer seksüel ilişkiyle bulaşan hastalık riskleriyle karşı karşıya bırakıyorlar. Anne babalara, okullara, dinsel topluluklara, ve kanun koruyucu kuruluşlara bu konularla başa çıkabilmeleri için yardımcı olmak üzere son yıllarda bir çok destek grupları ve sivil toplum örgütleri kurulmuştur.

William Thomas Cain, AP/WWP

ciddi olabilir. Araştırmak, sınırları zorlamak, ve yeni şeyler denemek arzusu – bana bir şey olmaz duygusuyla birleşince – bazı gençleri tehlikeli davranışları denemeye iter. 2003 yılında A.B.D. hükümetinin raporuna göre 12-17 yaş arasındaki gençlerin yüzde 30.5'lik bölümü marihuana başta olmak üzere hayatlarında en az bir kere yasal olmayan bir uyuşturucu

Lise yıllarında bir öğrencinin alabileceği öyle çok yanlış karar var ki. İnsanlar ne kadar özgür olduklarını düşünürlerse düşünsünler, düşünceleri ve kararları başkalarından etkilenir. Ben de daima arkadaş baskısına karşı koyacağımı söyledim, ama bu sandığım kadar kolay olmadı.

Birisi ancak yanlış bir şey yaptıktan sonra bunun ne kadar aptalca olduğunu anlar. Ben uyuşturucu denedim ve başımı bir çok derde soktum. Şimdi artık ders alabileceğim bir şey var. Bu nedenle lütfen kendinizi ve sadece kendinizi dinleyin. Benim hatalarımdan ders alırsanız kendi kararlarınızı verebilirsiniz.

Tyler Tenorio, 16, Fort Lupton Lisesi, Fort Lupton, Colorado, 11. sınıf.

Ben 15 yaşındayım. Bu kadar genç olmama rağmen uyuşturucu sorunuyla mücadele ettim. Son bir buçuk yıldır rehabilitasyon programlarına girip çıkıyorum. Ama sonunda uyuşturucuların hayatımı nasıl etkilediklerini anladım.

Yedi ay süreyle metamfetamin bağımlılığıyla mücadele ettim. Bu süre boyunca yaptığım kötü tercihlerden ötürü şimdi yargı sisteminin içindeyim. Ama bunun bana çok faydası oldu. Aşağı yukarı altı aydır uyuşturucudan uzayım ve kendimle gurur duyuyorum. Yoğun Ayakta Hasta Programı adlı bir programa katıldım. Ayrıca Narcotics Anonymous / NA (Anonim Narkotikler) adlı bir grubun toplantılarına katılıyorum. Her ikisi de müthiş programlar ve bana çok faydalı oldular. Uyuşturucunun aslında hayatınıza neler yaptığını tam olarak görmeye yardımcı oluyorlar.

Bir çok insanı yarı yolda bıraktım. Dünyada her şeyden çok sevdiğim bir insanı hayal kırıklığına uğratmak bugüne kadar hissettiğim en kötü duygu. NA toplantılarında size bir gecede düzelemeyeceğinizi söylüyorlar. Bu doğru. Her gün biraz iyileşiyorsunuz.

Tenneil Ewing, 15, 10. sınıf, McCutcheon Lisesi, Lafayette, Indiana

[http://www.wvec.k12.in.us/McCutcheon]

Fotoğraflar, yukarıdan aşağıya: Tohaci, Arizona'da bir ıslahevinde bir genç hücresinin penceresinden dışarı bakıyor;gençleri içeren alkolden kaynaklanan motorlu taşıt kazalarının sayısını azaltmaya yönelik bir programın uygulamaya konması için Students Against Drunk Driving (Sarhoş Araba Kullanmaya Karşı Öğrenciler) üyeleri A.B.D. Kongre Binası önünde gösteri yapıyorlar; Upper Providence, Pennsylvania'da yoldan geçen bir kişi bir araba kazasında ölmüş beş kız için yapılmış eğreti anıta bakıyor. Kızlardan dördünün kanında difloroetan kimyasalı bulunmuştur.

GÖNÜLLÜ ÇALIŞMA

Bir çok genç kendi toplumları ile ilgilenmek, enerji ve heveslerini başkalarına yardım etmek için kullanmak istiyorlar.

Binlerce gönüllü kuruluş ile ortak çalışan ve A.B.D.'deki gençler için gönüllü çalışma fırsatları sağlayan bir örgüt olan Youth Service America / YSA'ya (Amerikan Gençlik Hizmetleri) göre 2005 Ulusal Gençlik Hizmet Gününe milyonlar katılarak bunu dünyadaki en büyük yıllık

Christopher Berkey, AP/WWP

hizmet toplantısı haline getirdi. Genç Amerikalılar çocuklara ders verdiler, yeni oy kullanacak olanları kaydettiler, kendi toplumlarını sağlıklı beslenme konusunda eğittiler,

Jim Cole, AP/WWP

ve HIV/AIDS için koruyucu malzeme dağıttılar. İzleyen yazılarda da göreceğimiz gibi yerel ve küresel olaylar Amerikan öğrencilerini zamanlarını ve enerjilerini gönüllü olarak kullanmaya itmekte.

Allen Oliver, AP/WWP

Fotoğraflar, yukarıdan aşağıya: Tennessee'deki bir Metodist kampında gönüllüler ürünü düşük gelirli ailelere dağıtılabacak tohumları ekliyor; Moultonboro, New Hampshire'da Barış İçin Hizmet adında bir gönüllü hizmet örgütünün üyeleri Geneva Point'te büyük bir yaz kampı açılışında yardım ediyorlar; Washington Township, New Jersey'deki Chesnut Ridge Orta Okulunda bir öğrenci okul bölgesi tarafından desteklenen yaşlılar için bilgisayar dersine katılan kendinden daha büyük bir öğrenciye yardım ediyor.

KENDİ SÖZLERİYLE

Noel'in ertesi günü Güney Asya'yı yerle bir eden tsunami bütün Amerikalıları geçici olarak etkiledi; ancak, beni kalıcı bir şekilde değiştirdi. Dünya üstündeki sayısız insan gibi ailem ve ben bu felaketi ilk duyduğumuz andan itibaren saatlerce televizyonun önünden kalkamadık. Yüz binlerce insanın bir iki dakika içinde yok olduğu düşüncesini anlamak benim için imkansızdı.

Haberlerde sık sık sözü edilen Chennai, Hindistan ailem için özel bir anlam taşımaya başladı. Annem Atlanta'dan Becky Douglas adında bir kadınla çalışmıştı. Bu kadın Chennai'de bir yetimhane kurmuştu. Annem birden yurdun tam da tsunaminin yolunun üstünde olduğunu anladı. Becky'den telefonla öğrendiğimize göre onun denizden sadece biraz içerdeki yetimhanesinde çocuklara bir şey olmamıştı ama yakınındaki bir yetimhanede bütün çocuklar ölmüştü. Ayrıca sahildeki bütün balıkçı köylerinin ekonomisi yok olmuştu. Bu insanlara yardım etmenin en iyi yolunun ne olduğunu sorduğumuzda Becky orada yaşayan insanların uzun vadede refaha kavuşmalarının denize dönüp balıkçılık yapmalarına bağlı olduğunu söyledi. Bu neye mal olurdu? Becky 11,000 doların 500 kişilik bir köyün teknelerini ve ağlarını tamire yeteceğini söyledi. Tatilden eve dönünce okul müdürümüzle konuştum ve Bullis Okulunda (Washington, D.C.'nin zengin banliyölerinden birinde bir özel okul) para toplamak amacıyla bir kampanya düzenlemek için izin aldım. Üç gün sonra tüm öğrencilere kampanyayı başlatmak için bir sunuş yaptım. Kampanyanın ilk gününde hiç de beklemediğimiz bir şekilde 4,000 dolardan fazla topladık. Hafta sonunda hedefimizin iki katını topladık ve bu güne kadar 100,000 dolardan fazla topladık. Bu paranın tamamı doğrudan Hindistan'a gönderildi.

Sınıf arkadaşlarımdan sekizi ve ben, müdürümüz ve birkaç başka yetişkinle birlikte bahar tatilimizi Hindistan'da geçirmeye karar verdik. Herkes kendi yol parasını ödedi. Hindistan'da öğrendiklerimiz para toplarken öğrendiklerimizi kat kat geçti.

Chennai'de bir hafta kaldık. Zamanımızın yarısını ilk ilgilendiğimiz yetimhane ve okulda, diğer yarısını ise cüzzamlı hastalardan oluşan üç kolonide geçirdik. Yetimhanede çalışmak hepimiz için çok kolaydı çünkü çocuklar çok sevimliydi. Bu kadar kısa bir süre sonra onlardan ayrılmak zor oldu ve ayrılırken hepimiz ağladık. Cüzzamlı kolonilerindeki çalışmamız çok daha zordu ama sonunda belki en değerlisiydi. Hiç birimiz daha önce bir cüzzam hastası görmemiştik. Önceleri koloni sakinlerine değil dokunmak yanlarına gitmekten bile korkuyorduk. Ama onların sevgi ve yardım duyguları taşıyan yabancıların ziyaretinden duyduğu

KENDİ SÖZLERİYLE

heyecanı görünce korkularımız hemen yok oldu. Onlara kendilerine-yeterli olma konusunda yardımcı olabilmek için muz ağaçları dikmelerine yardım ettik ama en iyi şey birey olarak onlara yardım etmektir. Gezimin en heyecan verici ve belki de hayatımın en duygulandıran anı, cüzzam nedeniyle her iki elini ve her iki ayağını kaybetmiş bir kadının saçalarını tarayıp ördüğüm zamandı. O ana kadar, basit sevgi hareketlerinin başkaları için ne anlama gelebileceğini anlamamıştım.

Lauren Elyse (Ellie) Prince, 16, 11. sınıf, The Bullis School, Potomac, Maryland.

[<http://www.bullis.org>]

Tüm gençler, gelecek nesillerin iyiliği için çevreye hizmet etmeye çalışmalıdır. Çocukluğumdan beri, çevreye gittikçe artan bir ilgi duydum. İkinci sınıfta ilkokulumun Ekoloji Kulübüne katıldım. Okulun arazisini güzelleştirmeye ve geri dönüşüm projeleri yürütmeye çalıştık. Daha sekiz yaşındayken bile çevreyi iyi yönetmenin bir zorunluluk olduğunu öğrendim.

2004 yılının sonlarında A.B.D. Orman Hizmetlerinin Yüzüncü Yıl Kongresinde bir sunum yaptım, ve sadece bu nesil için değil gelecek için de doğru çevreci uygulamalar geliştirmek adına yapılan çağrılarının genç insanlara duyurulup, yanıt vermelerini sağlamak için neler yapılabileceğini ele aldım. Hayatımda çok önemli bir deneyimdi. Farklı politik felsefelerin farkına varmak ve doğal kaynak yönetimindeki çatışmaların farkına varmak benim gözlerimi açtı ve çevresel korumadan sorumlu olanların yapması gereken zor seçimlerin farkına vardım. Çevresel sorunları çözmenin karmaşık sürecine gençlik hevesini de katmak konusunda ulusal politikacıları teşvik ederek, ülkemizin ilgili ve duyarlı genç insanların gelecekte bu alana yönelmelerine umarım yardımcı olmuşumdur.

Çevreye duyduğum ilgi zamanımı ve yeteneğimi bu çabaya katabilmem için olağanüstü fırsatlar sağladı. Her hangi bir konuya gerçekten tutku duyan birisi sadece

gönüllü olmalıdır. Fırsatlar ortaya çıkarak kişinin kendi ilgi alanı peşinden gitmesine yardımcı olacaktır.

John T. Vogel, 17, 12. sınıf, Cizvit Lisesi, San Antonio, FL.

[<http://www.jesuittampa.org>]

Medya genellikle başları derde giren gençleri konu eder ama Amerika'da çevreleri üzerinde olumlu bir etki yapan gençlerin sayısı onlardan çok daha fazladır.

Benim gönüllü olduğum programlardan birisi yerel ilkokullardan birinde rehberlik yapmak. Haftada bir gün okula giderek bir beşinci sınıf öğrencisi ile birlikte zaman geçiriyorum. Bazen oyun alanında oynuyoruz, bazen de kitaplığa gidiyoruz ve o hafta neler yaptığını konuşuyoruz. Program ileride sorun yaşayacağı düşünülen çocuklara yol göstermek için hazırlanmış. Bence, bu lisemizdeki başarılı programlardan birisi çünkü çocuklar daha erken yaşlarda özgüven kazanıyorlar. Rehberleri olan çocukların çok ilerleme gösterdiklerini kendim de gördüm ve bu ilerlemeler onların hayatlarının geri kalan kısmında da sürecek.

Bu kadar çok gencin başkalarına yardım etmek için kendi boş zamanlarından fedakarlık etmelerinin sebebi bir başkasının yaşamına etki edebildiklerini görmek. Haftanın yüzde birinden bile daha az bir süreyi, yani sadece bir saatinizi ayırmak kadar basit bir şey bile bir başkasının

yaşantısında güçlü değişiklikler yaratabilir. Gençler kendi istekleriyle zaman ayırıyorlar. Bunu iyi kalpli oldukları için ve karşılığında hiçbir şey beklemeden yapıyorlar. Sonunda elle tutulur ödüller olmasa da, paha biçilmez yetenekler ve özgüven kazanılıyor.

Kelsey Blom, 18, 12. sınıf, Centennial Lisesi, Circle Pines, Minnesota

[<http://www.centennial.k12.mn.us/cbs>]

Ellie Chennai, Hindistan'daki Rising Star Outreach Yetimhanesindeki çocuklarla.

KENDİ SÖZLERİYLE

Kilisem her yıl genç ve etkin üyelerini bir gençlik gezisine götürür. Geçen yıl Şikago'ya gittik ve Salvation Army'e (hayırsever kuruluş) ait bir barınakta – aslında onlar buna barınak değil de “yaşama yardımı” gibi bir şey diyorlar – çalıştık. Gündüz bakım merkezini deko-re ettik ve orada kalanlar için yemek pişirdik. Bu sene Kanada'ya gideceğiz ve gerçekten sabırsızlanıyorum.

Ayrıca son iki yıldır “Dost Kampı” adında bir Hıristiyan kampına da gidiyorum. Bölgenin farklı kiliselere mensup gençleri özel bir okul olan Fredericksburg Hıristiyan Lisesinde topluyoruz ve orada bir hafta kalıyoruz. Yataklarımızı havalı şiltelerle değiştiriyoruz ve yerde yatıyoruz.

Organizatörler fakirlere ait on tane ev seçiyorlar ve biz onları onarıyoruz. Bu iyi bir organizasyon, çünkü bizi ayırıyorlar ve böylece sadece kendi kilisemizden insanlarla değil bütün diğer kiliselerden olan insanlarla da beraber oluyoruz. Birlikte çalışıyoruz ve ellerimiz gerçekten kirleniyor. Örneğin, bir evin çatısını onarmamız gerekiyordu. Bunun için 11 kat eski muşambayı söküp çatıyı değiştirmemiz gerekiyordu. Ben o güne kadar

hiç yapmadığım işleri yapmak zorunda kaldım. Yardım ettiğimiz insanlardan bazıları gençlerin hiçbir şeye aldırmadığını düşünüyordu ama biz onlara bunun tersini kanıtladık.

Kristen Grymes, 17, 12. sınıf, James Monroe Lisesi, Fredericksburg, Virginia.

[<http://www.cityschools.com/jmbs>]

Burada mezuniyet töreninde görülen Kristen Grymes, fakirlerin evlerinin onarılmasına yardım ederek gençlerin de ilgili olduğunu gösteriyor..

MÜZİK

Birleşik Devletlerde hemen hemen bütün gençler müzik dinlemeye bayılır ve belli sanatçılara ve müzik çeşitlerine düşkündürler. Hip-hop, rock, rap, country, caz, heavy metal, ve çeşitli stillerin ustalıklı bileşimleri genç hayran kitlelerini çeker. İnternet ve taşınabilir MP3 ve CD-çalarlar gençlerin en sevdikleri sanatçılarla sürekli bağlantı halinde

Steve Rouse, AP/WWP

olmalarını sağlayan ileri teknoloji yenilikleri arasındadır. Ama gençler sadece dinlemekten daha fazlasını da yapıyorlar. Yaşları 13 ile 18 arasında değişen üç milyon kadar Amerikalı genç okullarda müzik okuyor veya özel ders alıyor. Yüzlerce belki de binlerce genç ise kendi başlarına "garaj orkestrası" kurarak kendi evlerinin veya

arkadaşlarının evlerinin garajlarında müzik çalışıp, şarkılar yaratıyorlar.

Chitose Suzuki, AP/WWP

Fotoğraflar, yukarıdan aşağıya doğru: Hattiesburg'daki Güney Mississippi Üniversitesinde All-South Honor Jazz Band toplantısında yapılan provalarda yer alan bazı Güney Eyaletlerinden seçilmiş lise orkestraları; 2 Temmuz 2005 Live 8 konserinde hayranları şarkıcı Stevie Wonder'a tezahürat yapıyor.

KENDİ SÖZLERİYLE

Müzik bir gencin hayatının büyük bir parçasıdır. İster okul orkestrasında çalmak olsun, ister "garaj orkestrası" kurmak olsun müzik bir gencin yaşantısının her noktasında vardır. Biz müziksiz yaşayamayız.

Ben Wakefield Lisesi orkestrasında trombon çalışıyorum ama aynı zamanda kendi rock grubumda da elektrikli gitar çalışıyorum. Müziğin her gün ve bütün gün hayatımın bir parçası olduğunu söylemeliyim. Okul orkestrasına müziğin teorisini daha iyi öğrenmek için katıldım. Sayfadaki her notanın müzik parçasında nasıl bir rol oynadığını öğrenmek istedim. Burada öğrendiklerimi daha sonra esas yapmak istediğim şeye, yani gitar çalmaya uyguladım.

Rock müziğine tutkuyla bağlıyım. 14 yaşımdan beri elektrik gitar, bas gitar, bateri çalmanın, büyük bir dinleyici kitlesi önünde şarkı söylemenin ne kadar büyük bir yetenek gerektirdiğini düşündükçe büyülenmiş gibi oluyorum. Bir rock yıldızı olmak için çıktığım yolda bir çok şeyden etkilendim. Breaking Benjamin, Adema, KoRn gibi gruplar ve daha bir çoğu beni büyük bir dinleyici kitlesi önünde gitar çalmak konusunda motive etti.

Müzik yaşamımı değiştirdi.

Ben Coplecha, 17, 10. sınıf, Wakefield Lisesi, Raleigh, North Carolina.
[<http://wakefieldhs.net>]

Müziği kullanarak farklı kültürlere katılabilir, sonsuz dek sürecek arkadaşlıklar kurabilir ve hatta bir müzisyen ruhu ortaya çıkartabilirsiniz. Amerika'da bu kadar çok gencin müzik tutkusu olmasına şaşmamak gerek. Benim için müzik bir yaşam biçimi.

Başarılı bir müzisyen için motivasyon ve ilham şarttır. Annemle babam Amerika'ya Çin'den göç ettiler. Çeşitli nedenlerle hiçbir zaman müzik öğrenecek imkanları olmadı. Ben küçükken annemle babam benim klarnet ve piyano çalmayı öğrenmemi sağladı. Her gün ben çalışırken beni izlediler ve benim için özel ders ayarladılar. İlk birkaç yıl zamanımı öğrenmek istemediğim enstrümanları çalarak geçirmekten nefret ettim. Orta okula başladığımda annemle babam beni okul orkestrasına piyano öğretmenim ise beni çok iyi bir orkestraya soktular. Böylece ilk defa arkadaşlarımla uyum içinde birlikte çaldıklarımı gördüm. Yıllar ilerledikçe daha çok öğrendim. Sonunda eve gelir gelmez kendi kendime çalışacak kadar bağımsız oldum. Çalmam iyileştikçe çalma sürem uzadı. En sonunda annemle babamın beni daha iyi bir müzisyen olmam için zorlamalarını takdir etmeye başladım.

Lise orkestrasında çalmıyorum ama Greater Washington Çin Müzik Derneğinde çalışıyorum. Orkestramızın

amacı Amerikan ve Çin müziğini kullanarak Amerikalılar ve Çinlilerin kültürel farklılıkları arasında köprü kurmak. Bir Çinli Amerikalı olarak eski Çin müziğini korumak ve tanıtmaktan ve Çinliler ve Amerikalılar arasında kültürel değişimi desteklemekten gurur duyuyorum. Müzik aşkı-mı Çin mirasıyla birleştirmek için çok iyi bir yol buldu-ğuma inanıyorum.

Elwin Wang, 15, 9. sınıf, Walt Whitman Lisesi, Bethesda, Maryland.

[<http://www.waltwhitman.edu>]

Lise bir gencin hayatının çok stresli bir dönemi olabilir. Müzik gençlere duygularını dışa vurma yolu açar ve hiç kimsenin onları anlamadığını düşündüklerinde onları rahatlatır. Müziğin güzel yanı tek bir çeşit müzik olmamasıdır.

Ben bir hikaye anlatan müziğe tutkunum. Ayrıca yeni bir sesi olan veya akustik enstrümanların kullanıldığı canlı performanslar gibi, kulağa hem klasik hem de ham gelen müziği seviyorum. Müziğin bir de fikir belirtme gücü var. Benim bazı müziklerimde politika, din, ve insanlar konusunda fikirler vardır; ama benim en çok sevdiğim müzik, başka her şeyde çok fazla politika olduğuna inandığım için, politikadan arınmış olan müzik. Müzik bir sanatçının dünya hakkındaki duygularının ve görüşlerinin benzersiz bir ifadesi olmalıdır. Ben geçmişle günümüzü karıştırmayı seviyorum. Geçmişteki gruplar ben doğmadan önce hayatın nasıl olduğu hakkında bir fikir edinmemi sağlıyor.

Ben ve benim yaşındaki bir çok genç müzik sayesinde lisenin günlük stresleriyle başa çıkabilmekteyiz. Arkadaşlarımızın baskısından da müzikle kurtuluyoruz. Dünyadan kaçmak istediğimizde veya anne babalarımızla yaptığımız küçük kavgalar gibi şeyleri atlatmak için odamıza çekilip müzik dinleyebiliriz.

Müzik giyimim, sanatım, kullandığım dil gibi hayatımın her parçasını etkiliyor.

Kim Cline, 15, 11. sınıf, Belpre Lisesi, Belpre, Ohio.

[<http://www.seovec.org/belpre/bbs.htm>]

Ben müzik dinlemeyi seven tipik öğrencilerden birisiyim. Ancak, diğerlerinin çoğundan az da olsa farklıyım. Gençlerin büyük çoğunluğu modern rock veya elektrikli gitarla çalınan alternatif pop gibi belirli bir müzik çeşidini dinlerken, ben çok çeşitli tarzda müzik dinlerim. Elbette arkadaşlarımın sevdiği müziğin aynısını ben de severim ama aynı zamanda country tarzı müzik, Jazz, eskiler, klasik ve hatta operaya da tutkunum.

Müzik ailemin içinde de önemli bir rol oynar. Hepimizin paylaştığı ortak bir merak. Doğum günleri için geleneksel "Happy Birthday" şarkısı için ailemizin bütün üyelerinin söyleyebileceği bir versiyon geliştirdik. Kilisede özel günlerde hep birlikte şarkı söyleriz. Babam akustik gitarına tutkundur, kız kardeşlerimden birisi, Corinne, hem piyano hem de trompet çalar. Bana gelince, kendimi bildim bileli bir koroda şarkı söylerim.

Müzik beni sakinleştirir ve stresli bir günün gerginliğini alır. Çevremdeki müziğin içine girdikçe gerçekten kısa bir süreyle kaçırım. Şarkılar insanların kendilerini ifade edebilmelerini sağlar ve bazen kültürler arasında köprü oluşturur. Benim koro sınıfım Almanca, Fransızca, Latince, İtalyanca ve Samoa dili gibi diğer dillerde şarkılar öğrendi. Yeni ve tanımadığımız şarkılarla karşılaştıkça farklı kültürleri daha kolay kabul eder olduk.

Andrea Bobling, 16, 10. sınıf, Wakefield Lisesi, Raleigh, North Carolina.

[<http://wakefieldhs.net>]

SPOR

Gençlik enerjile eşanlıdır – zihinsel ve fiziksel enerji.

Örgütlü ve serbest sporlar gençlere bu enerjinin bir kısmını harcama fırsatı verir. Bundan daha da önemlisi fairplay'in (dürüstlük, centilmenlik ve

Scott McCloskey, AP/WWP

Charlie Neibergall, AP/WWP

ahlak) önemini öğrenme, hedefe ulaşma, ve eğlenme fırsatı verir. 2003 yılında liseye giden erkeklerin yüzde 58'i ve kızların yüzde 51'i bir spor takımında yer aldı. Erkekler için en popüler spor dalı Amerikan futbolu, basketbol, atletizm, beysbol, ve uluslararası futbol. Kızlar için

en popüler sporlar basketbol, atletizm, voleybol, softball (bir çeşit beysbol) ve futboldur. Bayanların atletizmde yer almasını teşvik eden bir A.B.D. kanunu sayesinde son 30 yılda atletizm dalında kızların sayısı yüzde 800 arttı! Liselerdeki diğer örgütlü sporlar arasında jimnastik, güreş, yüzme, tenis ve golfu sayabiliriz. Okul dışında, gençler yıl boyunca toplumun katkılarıyla oluşturulan spor liglerinde yer alırlar. Ayrıca, özellikle yaz aylarında sokaklarda ve mahallelerindeki parklarda bir sporla ilgilenirler.

AP/WWP and McDonald's

Yukardan aşağı fotoğraflar: New Manchester, West Virginia'daki Oak Glen Lisesinde antrenör güreşçileri çalıştırıyor; Des Moines, Iowa'da Iowa City West Lisesinde bir güleci yarışıyor; South Bend, Indiana'daki 2005 McDonald's All-American Liselerarası Basketbol Maçında rebounda çıkıyorlar.

KENDİ SÖZLERİYLE

Okuldan sonra iki ayrı spor yapıyorum – sonbaharda voleybol ve kışın basketbol. Voleybol en sevdiğim spor. Okuldan sonra voleybol oynuyorum. Antrenman başladığında takım birkaç ısınma turu koşar, ondan sonra da alıştırma dolu eğlenceli bir antrenmana başlarız. Bu çalışmalar arasında plonjonla defans, oyun kurma, smaç, plonjon, ve diğerleri yer alır. Maçımız olduğunda voleybol takımını temsil eden belli bir tişört giyerek okulumuzdaki diğer çocuklara o gece maçımız olduğunu belirtiriz.

Kışın basketbol oynarım. Voleybol gibi, hemen okuldan sonra antrenmana başlarız. Birkaç ısınma turundan sonra uzun ve zor bir antrenman yaparız. Önce atışlarımızı geliştirmek için pota atışları içeren alıştırma yaparız. Sonra top tutma, top atma, pres çalışmaları yapar sonra da savunma ve hücum çalışırız. Baharda hiçbir takımda oynamadığım için kondisyon çalışmaları yaparak voleybol ve basketbol için formumu korurum.

Paige Caldwell, 15, dokuzuncu sınıf, McCutcheon Lisesi, Lafayette, Indiana.

[<http://www.wvec.k12.in.us/McCutcheon>]

Koşmaya yedinci sınıfta başladım çünkü futbolda koşarken iyiydim. Hiç yorulmazdım. Spor benim disiplinli olmayı öğrenmemde büyük bir rol oynadı, sabah 5.45te uyanıp antrenmana gittim ve bunu haftada yedi gün yaptım.

Geçen yıl kaybettiğim babam ne zaman okulu veya sporu bırakmak istesem benim için itici güç oldu. Dokuz yıl boyunca kanserle mücadele etti, 14 saat süren ameliyatlar geçirdi, kemoterapi ve radyasyon tedavisi gördü. Annemle babam Nikaragua'dan gelmişti ama ben Miami'de yüzde doksani İspanyol olan bir mahallede doğdum ve yetiştim.

Eduardo (Eddie) Arguello, 18, 12. sınıf, Belen Cizvit Hazırlık Okulu, Miami, Florida.

[<http://www.belenjesuit.org>]

Miami-Dade County, Florida'da lise koşucuları arasında en iyilerden birisi olan Eddie Arguello, iş idaresi ve finans okumak için Florida Uluslararası Üniversitesine atletizm bursu ile devam edecek. Hedefi mali danışman veya banka müdürü olmak.

KENDİ SÖZLERİYLE

Yıl boyunca her gün günde iki veya üç saat Amerikan futbolu ve/veya basketbol çalışması yaparım. Buna ağırlık kaldırma da dahildir. Aslında Amerikan futbolu antrenmanlarının ilk birkaç haftasında, yani yaz sonu ve sonbahar başlarında her gün en az beş saat çalışırım.

Neden mi? Bu kadar emek vermemin nedeni sporu çok sevmem. Benim için o kadar doğal bir şey ki oynamak istiyorum.

Ayrıca bunun yaşamın sadece bir bölümünde yapılabilecek bir şey olduğunun da farkındayım. Bundan yirmi yıl sonra Amerikan futbolu veya basketbol oynayamayacağım, ve o noktaya geldiğimde geri dönüp baktığımda oynama fırsatını kaçırmış olduğumu görüp pişman olmak istemiyorum.

Üniversitede sanırım basketbol oynayacağım ama şuna karar verdim, üniversitede rekabetin en üst düzeyinde oynayacağım. Bu nedenle eğer basketbolden daha iyi bir bursu futbol oynamak için alırsam o zaman futbol oynarım. Ama büyük bir ihtimalle basketbol olacak.

Bir takım başarılı olursa, okulda herkes her şeyle daha çok ilgileniyor. Daha çok çocuk spora katılmak istiyor, maçlara daha çok insan geliyor. Toplumu birleştiriyor ve bütün bunlar biz oyuncuları motive ediyor. Eğer kazanamazsanız insanlar o kadar heyecanlanmayabilir ama öyle bile olsa yine de çok eğlenceli.

İnanıyorum bir başka şey de sporun beni daha iyi bir öğrenci yaptığı. Eğer notlarınız yeterince iyi değilse, oynayamıyorsunuz. Spor sezonu boyunca çalışmak için daha az zamanım oluyor ama derslerime daha çok çalışıyorum. Her şeyi tamamlamam gerektiğinde yapmam gereken işlere daha iyi odaklanıyorum. Yılın başka zamanlarına kıyasla derslerime daha çok çalışmam gerektiğini biliyorum. Hemen her sefer daha iyi notlar alıyorum. Bu yüzden spor gerçekten akademik açıdan bana yardımcı oluyor.

*David Foster, 17, 11. sınıf,
Sweet Grass County Lisesi,
Big Timber, Montana.*

[<http://www.sweetgrasscounty.com/sgbs>]

Futbolda çok iyi bir tutucu, basketbol takımının önde giden skoreri olmanın yanı sıra 1.90 metre boyundaki David Foster sınıf başkanı ve çok iyi bir öğrenci.

EVDEKİ OKUL

Chuck Offenburger

Sam ve Stan Scoma Birleşik Devletlerde şimdilik küçük, ama gittikçe büyüyen bir akımı temsil ediyorlar. Aynen onlardan önce abla ve ağabeylerinin yaptığı gibi ilkokul ve ortaokul derslerinin bemen bemen bepsini evde çalışarak tamamladılar. (Genellikle “evde okul programları” anne babalar tarafından, devlet ve yerel hükümet yetkilileriyle işbirliği içinde ve “Evde Eğitim Ulusal Ağı” [www.nben.org] gibi kuruluşların yardımı ile organize edilirler.) Kendi ilerleme hızlarına uygun olarak çalışan Sam ve Stan, öz-disiplin konusunda çok şey öğrendiklerini ve çok iyi bir eğitim aldıklarını söylüyorlar. Bu sürede spor, müzik ve kilise aktivitelerine katıldılar. Matematik ve fen derslerinde çok başarılı birer öğrenci olduklarından, oturdukları bölgede bulunan Columbia, Güney Carolina’daki iki yıllık bölge kolejinde yüksek eğitime başlamak için burs kazandılar ve mübendislik dalında eğitimlerini sürdürmeyi düşünüyorlar.

Gazeteci Chuck Offenburger yazılarını Iowa’da 30 nüfuslu küçük bir kasaba olan Cooper’daki Simple Serenity Çiftliğinde yazmaktadır. 40 yıldan beri Amerikanın değişen yüzünü ele almaktadır ve ona “mailto:chuck@Offenburger.com” .com adresinde e-posta ile ulaşabilirsiniz. Evde eğitim konusunda daha fazla bilgi için bu yayımın sonundaki Internet Kaynakları bölümüne bakabilirsiniz.

Bu yıl Güney Carolina eyaletindeki Columbia’da liseden mezun olan ikizler Sam ve Stan Scoma akademik çalışmalarının çoğunu evde gerçekleştirdiler. Kendi hızlarında öğrendiler: konular kolay gelince hızlandılar, zor konularda ise yavaşladılar. Bazen bir konunun “sınıf tartışması” gerektirdiğini düşündüklerinde, bu konuyu aralarında tartıştılar. Onlara halk önünde konuşmayı öğreten yerel politikacı gibi bazı alışılmamış öğretmenleri oldu. Ve birçok konuyu da anne ve babaları, Steve ve Sandy Scoma’dan öğrendiler, ve birbirlerine de öğretiler.

Scoma ikizleri “ev öğrencileri” olarak, Amerika Birleşik Devletleri’nde çocuklarını evde eğiten anne babalardan oluşan küçük ama büyüyen bir akımın parçası oldular. 516,000 nüfuslu bir metropolitan bölge olan Columbia’da her yıl 2000 öğrencinin evde eğitildiği ve her bahar bu öğrencilerin 120 tanesinin liseden mezun olduğu tahmin edilmektedir.

Sam oturma odasında ödev yapıyor.

Evde eğitim son 20 yıldan beri değişik nedenlerle gelişti. Bazı aileler bunu derslerin kendi dini eğitimlerine uygun olduğundan emin olmak, veya ahlak kurallarını öğretmek gibi dini nedenlerle seçmektedir. Bazıları ise bunu

çocuklarının, öğrencilerle dolu bir sınıf yerine, evde daha iyi öğreneceklerine inandıkları için yapmaktadırlar. Kimi aileler ise okullardan çok uzakta yaşadıkları ve günlük gidiş gelişler zor olacağı için bu kararı lojistik nedenlerle almaktadır.

İKİ ÖZEL DERS

Şimdi 18 yaşında olan Scoma ikizleri, geriye dönüp ilk ve orta eğitimlerinin tamamını evde gerçekleştirmiş olmalarını değerlendirince çok şey öğrendiklerini söylemektedirler. Ama iki özel konu öne çıkmaktadır: öğrenmesini öğrenmek ve öz-disiplin.

Sam: “Evde eğitimin en sevdiğim yanlarından biri kendinizi nasıl eğitebileceğinizi öğrenmek,” dedi. “Anladığınız bir şey olduğunda anne babanızdan yardım isteyebilirsiniz, ama araştırma yapmayı ve yanıtları kendi kendinize bulmayı öğreniyorsunuz.”

Stan bir çok ev öğrencisinin içine düştüğü bir duruma değiniyor: “Çalışmayı ihmal etmeye başlıyorsunuz. Ama sonunda öyle bir noktaya gelirsiniz ki, ya kendinizi zorlayarak hayatta başarılı olacaksınız, ya da gerekeni yapmayıp hayatta kaybedeceksiniz. Biz öz-disiplin konusunda yeterince eğitim aldığımız için aşağı yukarı bu son iki yıldan beri çalışmamak bizim için cazip bir şey olmaktan çıktı.”

Sam daima hoşuna giden şeyi açıkladı: “Biz istemedikçe belirli bir program yoktu. Anne babamız derslerimizi çalıştığımız sürece sabah uyumak istememize aldırıyorlardı.” Bunu da yaptılar. Ve üstün bir başarı elde ettiler.

Gerçekten de, 4 tam not üzerinden 3.9 ve üstü not ortalamalarıyla mezun olarak Güney Carolina Bağımsız

Stan mutfak masasında ders çalışıyor.

Steve Scoma

Evde eğitim Derneğinin koşullarını fazlasıyla yerine getirdiler. Bu, evde eğitim alan öğrencilerin gelişimini izleyip ölçen ve diplomalarını veren kurumdur.

Scomaların akademik başarısı öylesine yüksekti, Columbia'da iki yıllık bir bölge

koleji olan Midlands Teknik Kolejinden mezuniyetlerine kadar bütün masraflarını karşılayan tam burslar kazandılar. Sonunda Güney Carolina Üniversitesinden diploma almayı planlıyorlar.

Her ikisi de matematik ve fen derslerini çok sevdiler. Sam bu nedenle uzay veya havacılık programlarında kariyer yapmaya yönelebileceğini düşünüyor. Stan kimya mühendisliğine bayılıyor ve ilaç araştırma ve geliştirme konusunda eğitimini sürdürebileceğini söylüyor.

KARAR VERMEK

Peki ama, Scomalar neden çocuklarının evde eğitim almasına karar verdiler?

Sandy ve Steve Scoma İki büyük çocukları, büyük kızları Stacy ve büyük oğulları Steve Jr. okul çağına geldiğinde Texas'ın Dallas bölgesinde yaşıyorlardı.

Baba Steve Sr. "Evde eğitime orada başladık. Bunu yaparken, çocuklar rekabetçi bir sınıf ortamına girmeden önce onlara eğitimlerinde iyi bir başlangıç verebileceğimizi düşünmüştük," dedi. O zamanlar bilgi teknolojileri üzerine çalışıyordu. Sandy, çocukların esas öğretmeni olabilmek için işini bıraktı. 1990'da Güney Carolina'ya taşındılar ve bir kapalı spor arenasının geliştirilmesi ve işletmesiyle ilgilenmeye başladılar. Sam ve Stan bu arena da yarım zamanlı çalıştılar.

Genelde devlet okullarının biraz zayıf kaldığına dikkat çeken Steve Sr. şöyle devam etti: "Güney Carolina'ya taşındığımızda, "evde eğitim" uygulama nedenlerimiz biraz değişti. İçinde yaşadığımız okul bölgesinde oldukça iyi okullar olmasına rağmen biz yine de Güney Carolina'daki devlet okullarına giden öğrencilerin test puanlarının Birleşik Devletlerin diğer bölgelerinden gelen öğrencilerin test puanlarıyla rekabet edemeyeceğini düşündük. Onları daha iyi akademik programları olan özel okullara da göndermeyi düşünebilirdik ama buna gücümüz yetmezdi. Bu nedenle onları evde eğitmeye devam etmeye karar verdik."

Bugün 26 yaşında olan Stacy Scoma ve 24 yaşındaki Steve Jr. evde eğitimden sonra Güney Carolina Üniver-

sitesine devam ettiler ve mezun oldular. Stacy halen bir yuvada öğretmen. Steve Jr. ise bilgisayar mühendisi olarak çalışacak.

Kiliselere olan Christian Life Assembly of God (Tanrı'nın Hıristiyan Yaşam Topluluğu) ile olan bağları Scomaların evde eğitim programlarının önemli bir bölümünü oluşturdu. Sam ve Stan, kilisenin sponsorluğunda Meksika, Hindistan, Romanya ve diğer ülkelere yaptıkları çalışma gezilerinde farklı kültürleri öğrendiler. Kilisenin yoğun müzik programından da çok yararlandılar. Stan mükemmel bir piyanist. Sam de piyanonun yanı sıra gitar ve bas çalıyor. İkisi de kilisenin gençlik orkestrası ve korosunun önemli üyeleri.

Her iki genç de aynı zamanda yetenekli birer sporcu, ve takım sporlarında oynayarak deneyim kazanmak için yerel kaynakları kullandılar.

GELECEĞE HAZIR OLMAK

Üniversitedeki akademik hayatın güçlükleri için kendilerini fazlasıyla hazır hissettiklerini söylüyorlar.

Stan "Diğer "evde eğitim" öğrencileriyle birlikte bazı yüksek seviye matematik ve fen dersleri aldık. Onlarda başarılı olduk ve aslında kolej sınıflarımızda grup tartışmalarına katılmak için sabırsızlanıyorum," dedi.

Her ikisi de bunun, genç olmak için çok iyi bir zaman olduğunu söylüyorlar. Stan "Bence bizim nesil meslek alanlarını seçmek için şimdiye kadarki en büyük olanaklara sahip," diyor. "Olanaklar o kadar çok ki. Neredeyse her istediğinizi yapabilirsiniz, ve hiç kimse belli bir gelir gurubunda veya etnik gurupta olduğu için sınırlandırılmıyor." ■

Bu yazıda ifade edilen görüşler tam olarak Amerika Birleşik Devletler hükümetinin bakış açısını veya politikalarını aksettirmemektedir.

ORTA AVRUPA'DAN KUZEY OHIO'YA

Robert Taylor

Almanya'dan Louisa Fricke ve Arne Schlegelmilch, ile Slovakya'dan Zuzana Oravcova, Uluslararası Öğrenci Değişimi örgütünün yardımıyla 11. sınıfa Amherst, Ohio'daki bir devlet lisesinde devam ettiler. Robert Taylor ile oturup, yeni bir ülkede arkadaş edinmek, değişik bir akademik ortamda mücadele etmek, ve Amerika'nın otomobil ve hazır yiyecek kültürüne uyum sağlamak konusundaki izlenimleriyle deneyimlerini ve gelecekle ilgili planlarını konuştular.

Üç adet romana – Masum, Elimizdeki Tek Şey Bu Andır, ve Kimin Gözü Hangi Serçede? – imza atmış olan Taylor, Ohio Oberlin'deki Oberlin Kolejinde araştırma üyesidir.

Uluslararası Öğrenci Değişimi [www.internationalstudent.com] dünyanın her yanında öğrencilerin kendi ülkelerinin dışında okula devam etmelerine olanak sağlar. 2004-2005 okul yılında 3 değişim öğrencisi 11. sınıfa Marion L. Steele Lisesinde devam etmek üzere Cleveland'ın hemen batısındaki Amherst, Ohio'ya geldiler. Louisa Fricke ve Arne Schlegelmilch Almanya'dan (Louisa Hamburg'dan, Arne Berlin'in 30 mil doğusundaki Bad Saarow'dan), Zuzana Oravcova ise Slovakya'dan Okr. Presov'dan geldiler.

A.B.D.'de buldukları süreç, Amherst'de yaşayan ve 5 yıldan beri Uluslararası Öğrenci Değişimine yardımcı olan Linda Petkovsek tarafından koordine edildi. Bu yılın öğrencilerinin isimlerini aldıktan sonra Petkovsek, lisenin müdür yardımcısı olan Tom Lehman'la birlikte çalışarak onların bu yıl için okula kaydolmasını sağladı. Bundan sonra ise Petkovsek her öğrenciyi Amherst bölgesinde değişim öğrencilerine geçici ev sağlayan gönüllü ailelerden birisiyle eşleştirdi.

Okul yılının sonunda, Amerika'dan ayrılmalarına birkaç hafta kala, Louisa, Zuzana ve Arne yaşamlarından ve deneyimlerinden söz etmek için okul kütüphanesinde buluştular.

Louisa, neden Amerika Birleşik Devletler'ine gelip eğitim almak istediği sorulunca, "Başka insanların nasıl yaşadığını görmek – ve İngilizce nedeniyle, bu dili daha iyi öğrenip konuşmak için," dedi. "Ben hava trafiği kontrolörü olmak istiyorum ve bunun için çok iyi İngilizce

Arne Schlegelmilch

konuşmak gerekiyor. Ayrıca kız kardeşim ve arkadaşları bir yıllığına Birleşik Devletlere gelmiş ve çok memnun kalmışlardı."

Zuzana, "Benim için de durum aynı galiba," dedi. "Çünkü ağabeyim beş yıl önce gelmişti ve bana bu değişim programının nasıl olduğunu anlatmıştı. Buraya daha çok İngilizce için, daha iyi konuşmayı öğrenmek için geldim ama aynı zamanda

tamamen farklı bir yaşam, farklı bir kültür ve insan deneyimini de yaşamak istedim."

Arne, "Ben uzun zamandır bunu düşünüyordum," dedi. "Belki daha birinci sınıftayken ortaya çıkmıştı. Değişim öğrencisi olarak Birleşik Devletlere gitmiş bir arkadaşım vardı, bu nedenle ondan oldukça erken haberim oldu. Ama belki de buraya yeni bir başlangıç yapmak için geldim sanıyorum. Buraya geliyorsun, hiç kimseyi tanıyorsun. Her şeye yeniden başlamak zorundasın. Bu olayı ilginç, çok ilginç kılıyor."

ABD'DE YAŞAM

Birleşik Devletlerde yaşamın nasıl olduğuna gelince, Louisa, "Bütün yıl çok dolu geçti. Oldukça çabuk arkadaş edindim çünkü futbol oynuyor ve yüzüyordum. Bunun dışında, günler hemen hemen hep aynı geçti. Eve gel, ödev yap, yemek ye, ve uyu. Ve bir sonraki gün yine aynı."

İlk başta Zuzana'nın deneyimi farklı olmuş. "İlk zamanlar, yeni geldiğimde, derslere devam etmekten başka bir şey pek yapmadım. Hiçbir spor yapmıyordum, ama sonra sanat ve satranç kulüplerine girdim ve bunla meşgul oldum. Ayrıca kışın kayak kulübündeydim. Şimdi artık daha çok insan tanıdığım, arkadaşlarımla konserlere ve sinemaya gitmeyi seviyorum, ama burada bunları yapmak evdeki kadar kolay olmuyor. Slovakya'da bisikletinize veya otobüse veya trene bindiniz mi her yere gidebilirsiniz, ama burada bir yere gitmek istersem beni birisinin götüreceğinden emin olmam gerekiyor. Bu da zor oluyor."

Louisa Fricke

Konuşkan, sosyal bir kişiliği olan Arne, “Aslında ilk başlarda arkadaş edinmekte zorluk çektim,” diyerek grubu şaşırtıyor. “Gerçekten dışadönük bir insanım, ama bu buradaki birçok kişiyi rahatsız etti ve bu nedenle arkadaşlık kurmakta zorlandım. Konuştuğum ve benimle konuşan çok kişi vardı ama okuldan sonra birlikte vakit geçirdiğim kimse yoktu. Biraz zaman alıyor. Burada insanlar açık, sizinle konuşuyorlar ama hemen sizinle vakit geçirmeye başlamıyorlar. Sonra, kış boyunca kapalı salonda futbol oynamaya başladım ve işte o zaman arkadaşlıklar kurmaya başladım. Artık çok arkadaşım var. Gerçekten de.”

SEVDİKLERİ VE SEVMEDİKLERİ

Amerika Birleşik Devletleri’nde yaşadıkları arasında en sevdiği şeyin ne olduğu sorulduğunda, Louisa, “Sonbaharda Amerikan futbolu maçlarına gitmekten zevk aldım çünkü bizde evde bu yok. Bu kadar büyük bir “okul ruhu” olayı yok, bu da gerçekten hoşuma gitti. Bir de burada öğretmenlerin tavrını da çok beğendim. Hepsi çok eğlenceli. Almanya’daki okulumun daha zor olduğunu söyleyebilirim. Öğretmenlerimiz hala daha biraz sert,” dedi.

Zuzana, “Benim için burada yaşam evdekinden daha basit gibi.” dedi. “Burada insanların sorunları yok gibi. Gerçekten baskı altındaymış gibi durmuyorlar. Gerçekten. Herkes her şeyi çok basitinden alıyor ve hepsi iyimserlik dolu. Öğretmenler de eğitimi daha eğlenceli kılıyor. Size dersi sevdireyorlar ve her şeyi sizin için daha kolay hale getirmek için uğraşıyorlar. Bazen daha sıkı bir öğretmenin olması belki de daha iyi olabilir ama, ben gene de bunu sevdim.”

Arne, “Ben bu 32 eğlenceli’ dersler konusunda galiba biraz farklı düşünüyorum,” dedi. Benim derslerimin hepsi gerçekten zordu. Evdeki okulum benim bütün bu ileri düzey yerleştirme derslerini almamı şart koşmuştu. Bu nedenle birinci sömestride ileri düzey İngilizce aldım ve bu beni gerçekten çok uğraştırdı. Sınıfta daima çok çalışmam gerekti. En çok sevdiğim şey hafta sonunda bir şeyler yapmaktı. Burada bütün yaşam hafta sonunda devam ediyor. Cuma günleri okul biter bitmez, herkes kendi gibi olmaya başlıyor. Okulun dışında insanları gerçekten tanıyorsunuz. Okulda bence çok fazla 32 olmak istemek’ var gibime geliyor. Çok fazla maskeler var.”

Louisa’nın en az sevdiği şey, “özgürlüğün olmaması. Almanya’da eve dönmem gereken bir saat yok. Burada, hafta sonlarında, 12’de eve dönmüş olmam gerekiyor.

Ama Almanya’da bazen eve sabah 4’te gelebilirim. Çünkü buna iznim var. Sanırım bizim anne babalarımız bize daha çok güveniyorlar.”

Arne, “Beni burada rahatsız eden şey insanlara her zaman güvenememek. Ciddi söylüyorum. İnsanlar seni 5, 5.30’da alabiliriz diyor, 6’da onları arıyorsun ve şey biz hala bilmem neredeyiz ama gelip seni alacağız diyorlar. Sonunda da almaya geliyorlar. Bu yüzden sanırım en çok hoşuma gitmeyen şey araba kullanamamaktı. Bu gerçek bir sorun oldu. Burada herkes araba kullanıyor ve her istedikleri yere gidebiliyorlar. Biz ise aynı yerlere ancak bizi götürecek birini bulabilirsek gidebiliyoruz.”

Zuzana, “Ben hazır yiyecek kültürünü sevmedim,” dedi. “İlk geldiğimde buna alışmam çok zor oldu.”

“Arne, “Ben 16 kilo aldım,” dedi.

Louisa, “Ben de kilo aldım. Kaç kilo olduğunu bilmek istemiyorum ama çok aldım.”

Arne, “Allahtan ben sonunda çoğunu verebildim,” dedi.

GELECEKLE İLGİLİ PLANLAR

Louise geleceğe ilişkin planları sorulduğunda, “Hava trafik kontrolörü olmak istediğimden burada Amerika’da üniversiteye gitmek isteyebilirim. Burada halen üniversiteye devam edenlerden duyduğuma göre o kadar zor değilmiş,” diye yanıtladı.

Zuzana, “Ben gazeteci olmak istiyorum, veya belki de radyoda çalışırım. Bu nedenle buraya gelip İngilizce’yi iyi öğrenmek istedim. Ama ben büyük olasılıkla üniversiteye Slovakya’da gideceğim. Sonra yaşamak için başka bir yer seçebilirim ama bunun A.B.D. olacağını sanmıyorum. Avrupa’yı gerçekten çok seviyorum. Örneğin, Polonya’ya yakın oturuyorum ve birkaç mil gittiğimde dili ve kültürü tamamen farklı bir ülkeye ulaşabilirim. Orada diğer dilleri bilmeniz gerek. Bunu daha da ilginç yapan bu işte.”

Arne, “Ne yapmak istediğim konusunda buradayken çok düşündüm ve seçenekleri çok azalttım,” dedi. “Ya diplomat olmak veya bir çeşit uluslararası iş yapmak istiyorum. Sanırım burada A.B.D.’de üniversiteye gidebilirim. Ama aynı zamanda Fransızca da konuştuğum için Fransız kültürünü öğrenmek ve tadını çıkarmak için bir süre oraya gitmek de isteyebilirim. Çünkü başka dilleri konuşmak gerçekten birçok kapıları açıyor.”

Zuzana Oravcova

ARKADAŞLARIN ZİYARETLERİ

A.B.D. deki bazı arkadaşlarının onu Almanya'da ziyarete gelip gelmeyeceği sorulduğunda Louisa, "Bir tanesinin geleceğini biliyorum," dedi.

Arne, "Evet, buradaki erkek arkadaşı onunla birlikte Almanya'ya uçacak. Biletini şimdiden aldı. O yüzden Louisa bu konuda çok emin," dedi.

Zuzana, "Ben de yanlarında kaldığım ailenin Avrupa'ya geleceğini biliyorum," dedi. "Makedonya'da akrabaları var ve onları ziyarete gidecekler. Bu nedenle Avrupa'da buluşmaya çalışacağız. Ayrıca, bir arkadaşım da bana gelmek istiyor. Halen üniversitede okuyor ve iyi bir işi var, bu nedenle iki hafta gibi bir süre gelip benimle kalabilir. Benim ülkem hiç de o kadar pahalı değil. Örneğin Almanya'ya gitmek çok pahalı ama benim ülke-

me gitmek herkes için çok ucuz. Gerçekten. Bu gelmek isteyenlerin işine yarayabilir çünkü o kadar çok para harcamaları gerekmeyecek."

Arne, "Yanlarında kaldığım ailenin beni ziyarete geleceğini biliyorum," dedi. "Daha önce de Almanya'da bulunmuşlar. Buradaki en iyi arkadaşım da bunu planlıyor, mezun olduktan sonra, Almanya'ya gelecek. Umarım bu gerçekleşir. Öyle iyi olur ki."

Ders zili çaldı ve üçü de gitmek üzere kalktılar. ■

ÖĞRENİLEN DERSLER

YILIN ÖĞRETMENİ İLE BİR GÖRÜŞME

Michael J. Bandler

Gerald Hebert, AP/WWP

Başkan Bush Beyaz Sarayın Gül Bahçesinde yapılan törende Yılın Öğretmeni Jason Kamras'ı tebrik ediyor, 20 Nisan, 2005.

2005'te Yılın Öğretmeni seçilen Jason Kamras, öğretmen olmaya çok önceden karar verdiğini söylüyor. Dokuz yıldan beri Washington, D.C. de John Philip Sousa Orta Okulunda yedinci, sekizinci, ve dokuzuncu sınıf öğrencilerine ders veren Jason Kamras, burada öğrencilerin çevrelerindeki dünyanın daha fazla farkına varmalarını sağlamak ve uygulamalı bir biçimde matematik dersi vermek amacıyla bir dijital fotoğraf programı geliştirmiştir.

Yardımcı editör Michael Bandler'a "Öğretim çok fazla ilgi gerektiren, çok zor bir iştir," dedi ve şöyle devam etti: "ama, çocuklarımla çalışma fırsatı için her gün şükrediyorum." Bandler A.B.D. Dışişleri Bakanlığı Uluslararası Bilgi Programları Dairesi'nde yazar olarak görev yapıyor.

Bir zoolog olabilirdi. Bu konuya yedinci sınıfta merak sarmıştı. Bir işadami, ya da bir avukat, veya uluslararası ilişkiler uzmanı da olabilirdi – ara sıra kısa süreli de olsa ilgilendiği konular bunlar. Ama Jason Kamras meslek olarak öğretmenliği seçti ve henüz daha kolejde okurken bile ilgisini şehir merkezindeki yoksul mahalleler üzerinde yoğunlaştırdı.

"Daha en başından çocukların doğal hakkı olan eğitim fırsatını bütün çocuklara yayma sürecinin içinde olmaya karar verdim," diyor.

Ve böylece ulusun başkenti Washington, D.C.'de yoksul mahallelerdeki okullardan birisinde – Amerikan eğitim dünyasının en göz korkutucu ve zor noktalarından birisi – öğretmen olarak çalışmaya başladı.

Kamras, 2005 yılının Nisan ayında Başkan Bush tarafından Amerika Birleşik Devletleri'nde ilk ve orta eğitimde görevli öğretmenlere verilen en eski ve en prestijli ödül olan Yılın Öğretmeni Ödülüne layık görüldüğünde, mesleğinde gıpta edilecek bir aşamaya ulaştı. Kamras, bu ödülü alan ellibeşinci eğitimci ve Columbia eyalet okullarından ödülü alan ilk kişidir.

Washington, D.C.'deki John Philip Sousa Orta Okulunda matematik öğretmeni ve daha az deneyimli öğretmenlere danışmanlık yapan bir eğitim uzmanı olan Kamras, Sousa'daki bu dokuz yıllık çalışması süresinde altıncı, yedinci ve sekizinci sınıflara öğretmenlik yapmıştır. Orta-ya attığı yeniliklerden birisi olan EXPOSE programında, öğrenciler dijital kameraları kullanmayı, elde ettikleri imajlar üzerinde çalışmayı öğrenmekte, ve dijital video programları kullanarak yaşantıları ve kendi toplumları hakkında otobiyografik foto-raporları hazırlamaktadır.

New York City'de doğan Kamras üç yaşından itibaren Sacramento, Kaliforniya'da büyümüştür. Orada Rio Americano Lisesinden mezun olmuş, Princeton, New Jersey'deki Princeton Üniversitesine devam etmiş ve buradan lisans diploması almıştır. Üniversitelerin en başarılı mezunlarını işe alarak onlardan daha çok öğretmen rollerinin doldurulamadığı şehir merkezlerindeki yoksul mahallelerde veya yoksul toplumların bulunduğu kırsal alanlardaki okullarda iki yıl öğretmenlik yapmalarını isteyen ve kar amacı gütmeyen ulusal bir örgüt olan Teach For America'nın (Amerika için Öğretmenlik Yapın) hima-

Yılın Öğretmeni

Jason Kamras Washington, D.C. John Philip Sousa Orta Okulundaki sınıfta iki öğrenciyle konuşuyor.

yesinde, Sousa'da öğretmen olarak işe başladı. İki yıllık süre sona erdiğinde Kamras Sousa'dan ayrılmadı. Bu güne kadar sadece 1999-2000 eğitim yılında Cambridge, Massachusetts'teki Harvard Üniversitesinden yüksek lisans derecesi almak için ara verdi.

Bir süre önce kariyer seçimi ve öğrencilerinin gelişimiyle ilgili bakış açısını anlattı.

S: Bugün Birleşik Devletlerde ergenlik çağındaki – on üç yaşına basan – çocuklara hangi olanaklar sunulmaktadır?

Y: Öyle çok olağanüstü olanak var ki. Bu ülkenin en şaşırtıcı yanı şu: çocuklar eğer çok iyi bir eğitim alma fırsatını yakalarsa, o noktadan sonra yapmak istedikleri her şeyi yapabilirler. Bu yüzden o yaşlarda önünüzde sizi bekleyen bir gelecek olduğunu bilmek çok heyecan verici bir dönem.

S: Öğretmenliğe aslında henüz Princeton'da olduğunuz zaman başladınız.

Y: Evet, hem Trenton, New Jersey'de bir ilkokulda, hem de New Jersey'deki bir ıslahevinde öğretmenlik yaptım. Ayrıca bir yaz da büyüdüğüm yer olan Sacramento, Kaliforniya'da VISTA (Volunteers in Service to America / Amerika İçin Hizmet Gönüllüleri) gönüllüsü olarak çalıştım.

S: Anneniz de öğretmendi.

Y: Evet, New York City'de öğretmenlik yaptı.

S: Meslek seçiminizde, sizin için esin kaynağı oldu mu?

Y: Evet, etkilendiğim şeylerden birisiydi. Büyürken, onun derslerinden ve öğrencilerinden sevgiyle bahsettiği-

ni hatırlıyorum. Ama, üniversitedeyken ve VISTA gönüllüsü olarak yazın yaptığım öğretmenlik deneyimleri özellikle ihmal edilmiş bölgelerde çalıştığım için çok biçimlendirici oldu. Eğitim sistemimizdeki eşitsizlikleri kavradım. Ben bu eşitsizliklerin bugün ülkemizin karşısındaki en büyük sosyal engel olduğuna inanıyorum.

S: Meslek hayatınızın büyük bir bölümünde birlikte çalıştığınız bu özel yaş grubunda sizi çeken neydi? İlk olarak Teach for America ile çalışmaya başladınız. Onlar genellikle sizi ihmal edilmiş yerlere yerleştirirler. Yaş grubu konusunda bir tercihiniz oldu mu?

Y: Benim ilgimi hep orta öğretim çekmiştir – yedinci sınıftan on ikinci sınıfa kadar yani. Bu orta okuldaki kadro boşaldı. Lisede öğretmenlik yapmak yerine ortaokulu istiyor muyum diye biraz düşündüm. Bu yaş grubunun gerçekten ilginç olduğuna karar verdim. Öğrencilerim bir bakıma hala çocuk ama yetişkinliğe adım atarken gerçek kişiliklerini geliştirmeye başlıyorlar. Bu nedenle çocuklarla çalışmak için çok ilginç bir dönem ve ben de onlarla çalışırken bu geçiş noktasında olmayı çok seviyorum.

S: Anahtar kelime büyümek.

Y: Doğru.

S: Biliyorsunuz, sizin büyüme çağımız üzerinden çok zaman geçmedi – 18 yıl falan. sizin gelişme döneminizle bugün arasında ne fark var?

Y: Bu zor bir soru. İnsan kendi ergenlik çağına dönüp baktığında o dönemin gerçekten nasıl olduğu hakkında doğru bir fikir sahibi olamayabiliyor.

S: Peki, soruyu şöyle soralım: Çocuklar için bu günler Amerika'da büyüme için iyi bir zaman mı?

Y: Sanırım zor bir dönem. Ergenliğin hiçbir zaman kolay olduğunu düşünmüyorum, ve bu nedenle öğrencilerimin özellikle yaşantılarında bir çok zorlukla karşılaştığını düşünüyorum. Ama onlar her şeye inanılmayacak kadar olumlu bakıyorlar ve güçlüklerin üstesinden gelme konusunda inanılmaz yetenekleri var. Onlarla ilgili en ümit veren şeylerden birisi geleceğe olumlu bakmaları.

S: Yıllar önce sınıfa ilk adım attığınızda – çocuklar hep çocuk olduğuna göre – öğrenciler yeni gelen bu adamı şöyle bir incelemişlerdir. Onların güvenini nasıl kazandınız, onları kendi tarafınıza nasıl çektiniz?

Y: Sınıfa girerken yeni öğretmenlere öğrenme konusunu gerçekten ciddiye aldıklarını ve hem öğrenciler hem de sınıf için yüksek bir standart koymaya konusunda

kararlı olduklarını göstermelerini tavsiye ederim. Bu hemen “bu sene gerçekten başarılı olacağız” fikrini oluşturur. Çocuklar aslında bunu ister. Çocukların bu desteğe ve birisinin onları gayet sistemli bir biçimde yöneteceği fikrine gerçekten ihtiyacı vardır. Tabii yapabileceğiniz çok daha başka şeyler de vardır – çocuklarla sınıf dışında vakit geçirmek, satranç turnuvalarına ve basketbol maçlarına gitmek, onların evlerini ziyaret etmek, aileleriyle tanışmak, ve böylece daha sonra sınıfta yararlanabileceğiniz bir karşılıklı anlayış ve güven duygusu yaratabilirsiniz.

S: Bu gün çocukların günlük yaşantılarında ve günlük işlerinde karşılaştıkları ve sizin için bir öğretmen olarak unutmamanız gereken önemli zorluklar nelerdir?

Y: Bütün çocuklar gibi kim olduklarını öğrenmenin zorluğuyla mücadele ediyorlar. Bu yaşlar çocukların kendi kişiliklerini algılamaya başladıkları dönem. Bence bu son derece çalkantılı bir dönem. Bu ülkede bu her ergen için en önemli güçlük. Hangi yetişkine geçmişini düşünmesini söyleseniz, hatırlayacağı şey sosyal değişimler ve fiziksel değişimlerle mücadele ederken, hangi grupta yer alacağına karar verirken yaşadıkları çok zor deneyimleri olacaktır. Dijital çağdan söz ettiniz. Bunun da hem iyi hem de kötü yanları var. Ben hala oldukça genç sayılırım, ama görülüyor ki kültürümüzün hızı çok arttı – haberlerden video oyunlarına kadar bu yelpazede yer alan her şey hız kazandı. Bu, daha az düşünen bir kültür ve belki de çocuklarımız büyürken bu bir eksiklik.

S: Onların daha çok düşünmelerini nasıl sağlayabiliriz?

Y: Matematiği sözel hale getirebilir ve yaşantılarıyla ilgili hale getirebilirsiniz. Bu şekilde uygulamada düşünmeye zorlarsınız. Okulla ilgili olmayan alanlarda da bu geçerli – sadece onlarla konuşmak, dinlemek için zaman ayırmak, ve biraz yavaşlayarak onlarla sohbet etmek.

S: Biraz da okul ve öğretmenler açısından ailelerin rolü konusunda konuşalım. Onların çocuklarının yaşantılarıyla ilgilenmelerini nasıl sağlıyorsunuz?

Y: İşe eve telefon ederek ve mektup yollayarak başlanır, sonra ev ziyaretleri, aile üyeleriyle tanışmak, oturup onlarla vakit geçirmek, anne babaların sınıfa gelerek katılımlarını sağlamak, çocukları ilgilendiren her şey hakkında görüşmek için okuldan önce ve sonra zaman ayırmak, bu iletişimi sağlamak için mümkün olan her çabayı göstermek. Anne babaların veya velilerin ilgilenmesi çok önemli. Aslında okulları onlar için daha cazip kılmak için daha fazla çaba göstermeliyiz.

S: Sizin başlattığınız bu EXPOSE programını biraz anlatın bize. Harvard’da geçirdiğiniz o bir sene içinde de bunun gibi eğitimle ilgili fikirler ürettiğinizi biliyoruz.

Y: EXPOSE benim okulumdaki yedinci ve sekizinci sınıf öğrencilerine yönelik bir dijital fotoğrafçılık programı. Bunun başlangıcı öncelikle benim hep fotoğrafı çok sevmiş ve onu öğrencilerimle paylaşmak istemem. Aynı zamanda okula geldiğimde iki olağanüstü durumla sarsılmıştım: birincisi, Washington bölgesinde yaşayan insanların çoğunun gazetede okudukları dışında benim çocuklarım hakkında çok fazla bir şey bilmiyor olmaları, ikincisi ise öğrencilerimin değişik nedenlerle şehrin sunduğu bütün olanaklardan yararlanma fırsatı elde edememeleriydi. Ben bir şekilde bu iki dünyayı bir araya getirecek bir şey yaratmak istedim. Böylece fotoğrafın bunu yapmak için iyi bir yol olacağını düşündüm. Çocukları şehri daha iyi tanımaları için gezilere götürürdük, ayrıca çocuklardan – dijital fotoğrafçılığı kullanarak – daha geniş halk kitleleriyle paylaşacakları otobiyografik fotoğraf çalışmalarını hazırlamalarını istedik. Böylece bu iki yöntem sayesinde şehrin her tarafında bir değiş tokuş gerçekleşmiş oldu.

Bu aynı zamanda matematik öğretmek için de çok iyi bir yoldu. Görüş açısından söz ettiğinizde bu geometri. Objektif hızları kesirli karşılaştırmalar. İnç başına piksel, oranlarla ilgili. Siyah-beyaz filmlerle başladık, şimdi hepimiz dijital olduk. Bir de çifte matematik girişimi vardı. Başarıyı gerçekten desteklemek için matematik için ayırdığımız eğitim süresini iki katına çıkarmamız gerektiği sonucuna vardım. Bunu müdürüme ilettim ve her öğrencinin günde iki matematik dersine girmesine olanak sağlayan bir sistem geliştirdik. Öğretilen iki ayrı ders var ama öğrencilerin hepsi bu iki dersi de alıyor – bunun ardındaki fikir şu: her öğretmen biraz yavaşlayarak daha az sayıda hedefe yoğunlaşabilir ve böylece daha derine inebilir. Bu öğrencinin hatırlama yeteneğini artırıyor.

S: Harvard’da yüksek lisans dereceniz için çabalarken öğrendiğiniz şeylerden biraz söz edin.

Y: Matematik programı bu deneyimden kaynaklandı. Biraz da eğitim yazılımları üzerine çalıştım ve bunun bir bölümünü fotoğrafçılık programına dahil edebildim. Bu da onları zenginleştirdi. Biraz da müfredatın farklılaştırılması üzerinde çalıştım ve bunu da derslerimde kullandım.

S: Bir an için geri gidelim ve şehrin merkezindeki yok-sul bölgeleri seçmenizin nedenlerine bakalım.

Y: Hala “Teach for America” için çalışırken girdiğim okuldayım. Ben bu ülkede eğitimin fırsatlar için temel olduğuna inanıyorum. Ama özellikle düşük gelirli kesim-

lerde mükemmel bir eğitim fırsatı olmayan ve böylece bu fırsattan yoksun bırakılan öğrenciler var. Bu yüzden, daha çok başlardayken, her çocuğun doğumdan hakkı olduğunu düündüğüm fırsat eşitliğine ulaşmasını sağlayacak bu sürecin bir parçası olmaya karar verdim.

S: Anında ve açıkça görülebilir olmadığında bir çocuğun krizde olduğunu nasıl anlarsınız?

Y: Bence çocuklarla yeterince zaman geçirirseniz, onların normal dengeleri konusunda bir duygu geliştirirsiniz. Böylece bundan farklı davranmaya başladıklarında bunu fark edebilirsiniz – bu olumlu veya olumsuz olabilir. Bu her çocuk için farklıdır; birisi için işaret sayılabilecek bir şey bir diğeri için zararsız olabilir. Böylece bu süreci yaşayıp, bu ilişkiyi kurduktan sonra bir şeyler doğru gitmeyince bunu anlayacak güçlü bir farkındalık geliştiriyorsunuz.

S: Bir örnek verebilir misiniz?

Y: Çok yakın olduğum bir öğrencim var. 1996 yılında benim ilk altıncı sınıfımdaydı. O yıl genç ve yeni bir öğretmen olarak beni gerçekten zorlamıştı. Sık sık eğitimde dedikleri gibi “görev-dışı” idi. Ve ben bununla başa çıkmakta çok zorlanıyordum. Ama onunla konuştuktan sonra anladım ki onu yeterince zorlamıyordum. Böylece onunla bir bağ oluşturabilmek için okuldan sonra onunla vakit geçirmeye başladım. Satranç oynadık, ve gerçekten de beni düzenli olarak yeniyordu. Müthiş bir satranç oyuncusu olduğumu iddia etmeyeceğim – ama o sadece 11 yaşındaydı! Altıncı sınıf süresince birlikte çalışmaya devam ettik. Yedinci ve sekizinci sınıflarda benim öğrencim olmadı ama okuldan sonra yaptığımız çalışmaları sürdürdük ve annesiyle de iyi bir ilişki kurdum. Sonunda okulun veda konuşmasını yapan öğrencisi oldu ve lisede de onunla çalışmaya devam ettim. Şu sıralarda, Atlanta’daki (Georgia) Morehouse üniversitesindeki ikinci yılını tamamladı. Ana dal olarak elektrik mühendisli-

ğini seçti ve New York City’deki Columbia Üniversitesi Mühendislik Okulunda birleşik yüksek lisans derecesi programına katılmayı düşünüyor.

S: Her şeyi göz önünde tutarsak, eğitimde neredeyse on yıldır çalışan biri olarak olasılıklar söz konusu olduğunda Amerikan çocukları sizde hala bir mucize duygusu uyandırıyor mu?

Y: Kesinlikle! Kesinlikle! Hem de su götürmez bir şekilde! Öğretmenlik çok çaba gerektiren bir iş, çok zor, ama çocuklarımla çalışma fırsatı bulduğum için her gün şükrediyorum. Hepsi inanılmaz derecede zeki, dinamik, ve yaratıcı ve güçlüklerle başa çıkabilen çocuklar. İnanın ki her sabah uyanıp ta görmek isteyeceğim başka bir insan grubu yok. ■

Bu yazıda ifade edilen görüşler tam olarak Birleşik Devletler hükümetinin bakiş açısını veya politikalarını aksettirmemektedir.

HEM SPORCU, HEM DE ÖĞRENCİ OLARAK BAŞARIYI YAKALAYAN GENÇLER

Michael J. Bandler

Gerald Herbert, AP/WWP

Freddy Adu, D.C. United ile ilk profesyonel maçında, 3 Nisan 2004.

Uluslararası futbol fenomeni olan Freddy Adu, Gana'dan Birleşik Devletlere göç ettiğinde yeni yaşantısına uyum sağlayabilmesine maballe ve okul arkadaşlarının yardım ettiğini söylüyor. Annesinin rehberliği ise, ona zamanından önce gelen bir profesyonel kontrat varken bile, eğitimin değerine odaklanmayı sürdürmesine yardımcı olmuş.

D.C. United ile yaptığı antrenmanlara biraz ara veren Adu, A.B.D. Dışişleri Uluslararası Bilgi Programları Dairesinin yazarlarından olan Michael J. Bandler ile yaşamı ve başarıları üzerine görüştü.

Freddy Adu'nun ortalama bir Amerikan genci olduğu söylenemez. Washington D.C. yakınındaki şimdiki evinden binlerce okyanus-aşırı mil uzakta Gana'nın Tema adlı liman şehrinde doğdu. Bugün ise, Freddy A.B.D.'nin en genç profesyonel futbolcusu olarak ulusal bir şöhret oldu.

1997 yılında, Freddy sekiz yaşındayken, ailesi yeşil kart çekilişini kazandı ve Birleşik Devletlerde sürekli yaşama izni kazandı. (Yeşil Kart çekilişinde, Amerika Birleşik Devletleri, geçmişte göçmen sayıları düşük olan ülkelerden başvuran dünya çapında yaklaşık kişiye sürekli oturma izni verir.) Freddy, küçük erkek kardeşi Fro, ve annesi ve babası Washington, D.C. banliyölerine taşındılar. (Çok kısa bir süre sonra babası aileyi terk etti.)

Freddy'nin annesi oğullarının daha iyi bir hayat sürmesi ve mümkün olan en iyi eğitimi almaları konusunda kararlıydı. Okulda Freddy'nin sınıf arkadaşları Afrika'dan yeni gelen bu çocuğun doğuştan sporcu olduğunu hemen anladılar. Kısa bir süre sonra yerel bir takıma katıldı. Antrenör hayran kalmıştı, Freddy'nin doğal yeteneği hayal bile edilemeyecek düzeydeydi.

Freddy 10 yaşındayken A.B.D. Olimpiyat Komitesinin geliştirme programının desteklediği bir takımın oyuncusu olarak 14 yaş altı

sporcular için düzenlenmiş bir futbol turnuvasına katılmak üzere İtalya'ya gitti. Takım turnuva birincisi oldu, Freddy "en değerli oyuncu" seçildi.

Bu bir başlangıç oldu. Çok geçmeden Freddy'ye profesyonel olması için talepler başladı. Ama o zamanlar mağazalarda çift vardiya çalışan annesi karşı koydu – ailenin mali açıdan güvenliğini sağlayabilme imkanını reddetti. Ancak, Freddy 13 yaşına geldiğinde yumuşadı ve Freddy'nin spor yeteneğini geliştirirken bir yandan da okula devam etmesi koşuluyla A.B.D. Futbol Federasyonunun Florida'daki 17 yaş altı Yatılı Programına katılmasına izin verdi. Freddy bir yandan ulusun en iyi genç futbol oyuncularıyla bir arada antrenman yaparken, diğer yandan da liseyi hızlandırılmış olarak tamamlayabilecekti.

Sonra, 2004 yılının Ocak ayında Birinci Lig profesyonel futbol takımlarından birisi olan D.C. United takımına transfer oldu. Birkaç ay sonra, henüz 15 yaşını doldurmamışken, Freddy lise diplomasını aldı. 2004 Hazi-

Steve Nesius, AP/WWP

Freddy A.B.D. 17-yaş-altı Erkekler Millî Takımıyla yaptığı bir antrenmanda mola esnasında, 18 Mart 2003.

ranında profesyonel spor kariyerinin başlangıcı olarak yeni takımıyla sahaya çıktığında yüz yıldan daha uzun bir süredir profesyonel bir A.B.D. takımında oynayan en genç sporcuydu.

Bugün 16 yaşında olan Freddy, takımının güvenilir bir oyuncusu. Bu erken olgunlaşmış genç yakın bir zamanda yeni bir ülkeye gelme deneyimini ve bundan neler öğrendiğini anlattı.

S: Yeni bir ülkeye, yeni bir şehre, yeni bir eve veya yeni bir okula alışmak kolay değildir. Sen nasıl alıştın?

C: Arkadaşlar. Arkadaşlarım sayesinde. Okula başladığımda sınıf arkadaşlarım beni hemen kabul ettiler ve bana her konuda yardımcı oldular. Dili (İngilizce) – ve argoyu – çok iyi bilmiyordum ama bana yardım ettiler. Bu her şeyi kolaylaştırdı. Okula gitmeye can atar oldum. İtiraf etmeliyim ki buraya ilk geldiğimde iklimten nefret ediyordum. Çok soğuktu! Ben de Afrika'dan gelmişim, orası hep sıcaktır! Burada kar yağıyordu. Gana'daki gibi sokaklarda oynayan çocuklar yoktu. Ama arkadaşlarım bana yardım etti. Bize geldiler, beni aldılar, evlerine götürdüler, çok eğlendik.

S: Washington'un banliyölerinde bir devlet okuluna gittin. O nasıldı?

C: Çocuklar bana çok arkadaşça davrandılar. Hatta, bundan bile iyiydi. Ben onların ilgisini çektim. Afri-

ka'dan gelmiş bir çocuk – buna alışkın değillerdi. Ben onlara ilginç geldim, bana bir sürü sorular sordular. Bu benim onlarla olan ilişkiyi olumlu etkiledi.

S: Yani her iki taraf için de bir şeyler öğrenebilecekleri bir deneyimdi.

C: Evet, hatta üçüncü sınıfta bana Gana ile ilgili bir proje yapmaları gerektiğini söylediler.

S: Sen kaçınıcı sınıfta geldin?

C: Dördüncü.

S: Peki ya spor? Yani, takıma ilk nasıl girdin?

C: Bana Afrika ve Gana ile ilgili sorular soran aynı arkadaşlar tenffüslerde futbol oynuyordu. Ben de onlara katıldım ve oynamaya başladım. Benim gerçekten iyi olduğumu düşündüklerinden bir tanesi eve döndüğünde anne babasına benden söz etmiş. Onlar da benim anne babamla temasa geçerek benim bir turnuvada onların takımında “misafir oyuncu” olmamı istediler. Her golü ben attım ve turnuvayı biz kazandık. Turnuvayı yöneten adam bir “11-yaş-altı” takımı olan Potomac Cougars (Washington'un banliyösünde) takımının antrenörüyümüş. Benim de takıma katılmamı istedi ve annemi aradı. O zamanlar takıma girmek için 250* ödemek gerekiyordu ama bizden almadılar. Her gün beni evden alıp antrenmana götürdü.

S: İtalya'da nasıl oynadın?

C: A.B.D.'de Doğu Yakasının en iyi oyuncularından bir takım kurulmuştu. Bir kampa gittik, ve bu kamptan da Birleşik devletleri uluslararası bir turnuvada temsil etmek için İtalya'ya gittik. 14 yaş altı erkekler içindi. Ben 10 yaşındaydım.

S: Orada mı birisi seni geleceğin yeteneği olarak keşfetti?

C: Annem benim İtalya'ya gitmemi istemedi. Kaybolacağımı düşündü. O zamanlar iki işte çalışıyordu – iki mağazada tezgahtarlık yapıyordu. Bana teklif edilen paranın üstüne neden hemen atlamadı bilmiyorum. Bu bile size annem hakkında çok şey anlatır. Bana çok inanıyordu. (Sonradan görüldü ki anne doğru bir karar almıştı. Freddy'nin takımı turnuvayı kazandı ve Freddy “en değerli oyuncu” seçildi. Sonradan İtalyan profesyonel futbol yetkilileri Freddy'ye onların sisteminde oynaması için çok cömert bir kontrat teklifi yaptılar ama annesi onun bunu kabul etmesine izin vermedi.)

S: Sanıyorum ki spor sana hayatla nasıl başa çıkacağını ve nasıl başaracağını öğretiyor.

C: Evet. Sadece sporun içinde olmakla bile çok şey öğreniyorsun. Birincisi, arkadaş edinmene yardımcı oluyor. Ayrıca, okul için burs almanın bir yolu olmanın yanı sıra bir çok farklı insanla bir çok farklı durumda ama aynı zamanda başa çıkabilmeyi öğretiyor. Spor yaptığın vakit bir çok şey kolay olmuyor. Bazen takımının iyi olmadığı zamanlar oluyor ve senin kazanmanın, başarılı olmanın bir yolunu bulman gerekiyor. Bütün bu küçük şeyler hayatta da başarılı olmak için bir yol bulmayı öğretiyor. Ben böyle düşünüyorum.

S: Sana zor gelen bir iki şeyden söz et, gerçekten çabalamanı gerektiren şeylerden.

C: Siz de bilirsiniz ki, spor yaparken aynı zamanda okula gitmek kolay değil.

S: Sen okul programını hızlandırdın.

C: Doğru. Ama kolay olmadı. Öyle bir noktaya geliyorsun ki, “Her an sadece spor yapmaya odaklanamam,” diyorsun. Okul ödevlerini de yapman gerekiyor. Bu dengeyi kurmak gerçekten zor, çok zor. Ama bilirsiniz, antrenmana gitmeniz gerektiğinde gidersiniz. İşinizi yaparsınız. Antrenmandan sonra spor düşünmezsiniz. Derslerinize odaklanırsınız. Uzun vadede bu sayede çok yol alıyorsunuz.

S: Biraz da birlikte olduğun insanlardan – oyuncular, antrenörler, menajerler – 5-10 yaş küçük olmaktan söz edelim. Sana gösterilen saygıdan söz et.

C: Size bir şey söyleyeyim mi? Geliyorsun, 14 yaşındasın, kendini kanıtlamamışsın, ve birden etrafını bir medya ordusu sarıyor. Kesinlikle eğitici bir deneyimdi. Antrenmanlarda susup çalışmak, topları ve su şişelerini taşımak gibi “acemi çaylak” görevlerimi yapmak ve takım için çok çalışmak zorundaydım. Zaman ilerledikçe röportajlarda söylediklerimden ötürü saygı görmeye başladım. Takım hakkında konuşuyor ve yardımcı olmak için ne gerekirse yapacağımdan söz ediyordum. Çocuklar bunları okudular ve, “Vay canına! Bu çocuk gerçekten bir şeyler yapmak istiyor! Buraya dalga geçmeye gelmemiş!” dediler. Bir süre sonra seni sevmeye başlıyorlar ve sana çok daha fazla saygı duyuyorlar. Bir de sahaya çıkıp ta verimli olunca, takımdakiler sana çok daha fazla saygı duyuyorlar.

S: Lise biterken ve önünde bol bol futbol varken, hedeflerin ne?

A: Hiç şüphesiz üniversite diplomamı almak. Benim için önemli ve annem için çok önemli. Bunu onun için ve tabii ki kendim için yapmak istiyorum. Şu anda 16 yaşındayım. Üniversiteye başlamak için 18 yaşına gelinceye kadar bekleyeceğim, sonra her şeyi nasıl yapacağıma karar vereceğim.

S: Yani sporla yüksek eğitimi nasıl bir arada götüreceğine karar vereceksin.

C: Kesinlikle.

S: Burada Washington D.C.’de takımın yerel toplumda çok faal. Sen bu çalışmalara katılıyor musun?

C: Evet. İnsanlar ne yaptığımıza bakıyor. Daha başarılı oldukça topluma daha çok yardım etmelisiniz; çünkü en başta toplum olmasa biz burada olmazdık.

S: Kendin gibi gençlere – dünyanın her tarafındaki – bir hedef veya hayal için çalışmak konusunda iletmek isteyeceğin uygun bir mesaj ne olurdu?

C: Hedefine ulaşmak kolay olmayacak derdim. Dikkatini dağıtacak bir çok şey olacaktır. Bir sürü şeyle uğraşacaksın. Bazı günler “Ben bunu yapamam, bunu yaşamak istemiyorum.” diyeceksin. Ama bir şey söyleyeyim mi? Bununla savaşmak zorundasın. Ve etrafındaki en önemli insanları dinlemek zorundasın. Onlar sana her zaman yardımcı olacaklar ve senin için var olacaklar. Yeter ki vazgeçme. Vazgeçme – ve bir gün oraya varacaksın. ■

YENİ BİR YAŞAMA GEÇİŞ TÖRENİ

Virginia eyaletindeki bir lisedeki mezuniyet haftasının görüntüleri, Amerika Birleşik Devletleri'nin dört bir yanındaki liselerde gerçekleşen aktiviteleri yansıtır.

Fotoğraflar: Barry Fitzgerald

17 Haziran 2004 tarihinde Virginia eyaletinin Fredericksburg kentindeki James Monroe Lisesinden yüzden fazla öğrenci mezun oldu. Bu okul adını Amerika'nın koloniler döneminde 1728 tarihinde kurulmuş olan Fredericksburg kasabasında avukatlık yapmış olan A.B.D. beşinci Başkanı (1817-1825) James Monroe'dan alır.

Mezuniyet haftası okuldan ayrılmak üzere olanlar için beraberinde karışık hisler ve heyecanlar getirir. Final sınavlarının sonuçları konusunda korku, ders çalışma baskının bitmek üzere olmasının getirdiği sevinç, yakın arkadaşlardan ayrılacak olmanın verdiği üzüntü, ve bundan sonra olacaklar için duyulan heyecan – bu üniversitede okumak, teknik eğitim, iş hayatı, askerlik hizmeti, veya daha farklı bir iş olabilir.

Yukarıda, bir koridorda yürürken görünen öğrenciler okul yılının son günlerinde genellikle günlük kıyafetler giyerler.

Okulun önünde bulunan turuncu levhada son kırk yıldır okulun spor takımlarının kazandığı eyalet şampiyonluklarını gösterir. Ancak, 2005 yılının en gurur verici olayı, James Monroe öğrenci takımının bütün eyaletteki öğrenciler arasında yapılan bir bilgi yarışması olan Virginia Scholastic Bowl yarışmasını kazanmasıydı.

Sağdaki fotoğrafta okul kafeteryasında oturan öğrenciler tipik bir yıl sonu adetini yerine getiriyorlar – birbirlerinin yıllıklarına bazen esprili, bazen de duygusal notlar yazmak.

Dersler sona ererken, bir dizi telaşlı ve heyecanlı aktivite ...

Hemen üstteki fotoğrafta öğrenciler, bir sonraki okul yılında seçkin bir okul korusu olan Monroe Singers korosunda yer alabilmek için katıldıkları seçmelerin sonuçları için heyecanlı idari ofislerin penceresine asılmış listeyi inceliyorlar.

Küçük fotoğrafta, 12. sınıf öğrencisi olan Afgan Ghizal Miri okul kütüphanesinde bir bilgisayarın başında arkadaşıyla konuşuyor. Ghizal Virginia ve A.B.D. hükümeti tarih dersinin en iyi öğrencisi olarak tanınmıştı.

Sağda, bir öğrenci kitaplarını ve kişisel eşyalarını alarak dolabını boşaltmaya başlıyor; dolabın kapağının içi arkadaşlarının ve ailesinin fotoğrafları ile süslü.

... okul yılının son günlerine damgasını vuruyor.

Üstte, öğrenciler yıl sonu yetenek gösterisi ilanı için harfleri boyuyor. Solda ve onun altında, Ryan Addair yönetimindeki okul orkestrası mezuniyet töreninde çalacağı müzikleri prova ediyor.

Altta, Cumartesi sabahı, mezun olacak olan öğrenciler okulun spor sahası olan Maury Field alanında akşam gerçekleşecek olan mezuniyet töreni için prova yapmak üzere toplanıyorlar. Antoine Bowen adlı öğrenci okul müdürü Daryl Chesley'in verdiği diplomayı alıyormuş gibi yapıyor.

Dört yıllık başarı tören ve kutlamalarla sona eriyor.

Yukarda, izleyiciler mezuniyet töreninin başlamasını sabırsızlıkla beklerken, iki arkadaş stadyum sahasına giriş yapmak için sıraya girmeden önce bir espriyi paylaşıyorlar. Altta, müdür Chesley diğer mezunlar, arkadaşları ve ailelerinin önünde duran en başarılı öğrencilerin isimlerini okuyor.

Mezunlar sınıfı adına veda konuşmasını yapan ve Scholastic Bowl takım kaptanı olan Huyen Nguyen onlara 1986 yılında Vietnam'dan göç eden ailesinin taşıdığı bavulu gösterirken, James Monroe mezunları onu dinliyor. Bu gecede, bu bavulun içinde Huyen Nguyen'in James Monroe'daki deneyimini gözden geçirirken kullandığı hatıralar var. Bunlar süt kutusu ve bir şişe ke  ap gibi saçma şeylerden bir deste anahtar (Unutmayın ki, elinizdeki tek şey bizim zevk aldığımız özgürlüklerden yoksun olan insanların hapsedilmiş zihinlerini açacak bir anahtardır.) ve bir İncil'e kadar uzanan kişisel anıların sembelleri (Ben Hıristiyan değilim ama sanırım ki bu kitap din ayrımı yapmadan hepimizin içindeki erdemleri, değerleri, ve inancı temsil ediyor.).

KAYNAKÇA

Amerika'da 13-19 Yaş Arası Gençlerin Yaşamları Konusunda Seçme Yazılar

Baranek, Tony. "Hunger on Hold." *U.S. Society and Values: Sports in America*, vol. 8, no. 2, December 2003, pp. 29-31.
<http://usinfo.state.gov/journals/itsv/1203/ijse/baranek.htm>

Bissinger, W.G. (Buzz). *Saturday Night Lights: A Town, a Team, and a Dream*. Cambridge, MA: Da Capo Press, 2004.

Graff, Harvey J. *Conflicting Paths: Growing Up in America*. Cambridge, MA: Harvard, 1995.

Greenberg, Anna. *OMG! How Generation Y Is Redefining Faith in the iPod Era*. New York: Reboot, [2005] 51 pp.
<http://www.rebooters.net/poll.html> [Index]
<http://www.rebooters.net/poll/rebootpoll.pdf> [PDF 1.12 MB]

Hurst, Marianne D. "Leading the Way: Student-Run Foundations across the Country Are Empowering a New Generation of Teenagers to Play Larger Roles in their Schools and Communities." *Education Week*, vol. 24, no. 32, 20 April 2005, pp. 24-27.

Johnson, Jean, Duffett, Ann et al. *Life after High School: Young People Talk about Their Hopes and Prospects*. New York: Public Agenda, 2005.
http://www.publicagenda.com/research/research_reports_details.cfm?list=31

Mortimer, Jeylan T. *Working and Growing Up in America*. Cambridge, MA: Harvard University Press, 2005.

National Center for Education Statistics. *1.1 Million Homeschooled Students in the United States in 2003*. Issue Brief NCES 2004-115. Washington: U.S. Dept. of Education, Institute of Education Sciences, NCES, July 2004.
<http://nces.ed.gov/pubsearch/pubsinfo.asp?pubid=2004115> (Index)
http://nces.ed.gov/pubs2004/2004115_se.pdf (PDF 65 KB)

Offenburger, Chuck. "Pride on the Prairie." *U.S. Society and Values: Sports in America*, vol. 8, no. 2, December 2003, pp. 22-25.
<http://usinfo.state.gov/journals/itsv/1203/ijse/offenburger.htm>

Sanders, Rickie and Mattson, Mark T. *Growing Up in America: An Atlas of Youth in the USA*. New York: Macmillan, 1998.

Smith, Christian with Denton, Melinda Lundquist. *Soul Searching: The Religious and Spiritual Lives of American Teenagers*. New York: Oxford University Press, 2005.

"The United States in 2005: Who We Are Today." *eJournalUSA: Society and Values*, vol. 9, no. 2, December 2004, entire issue.
<http://usinfo.state.gov/journals/itsv/1204/ijse/ijse1204.htm>

Wilensky, Rona. "College Is Not for Everyone; Commentary." *Education Week*, vol. 24, no. 32, 20 April 2005, p. 28.

VE ANILAR

Alvord, Lori Arviso and Van Pelt, Elizabeth Cohen. *The Scalpel and the Silver Bear*. New York: Bantam Books, 1999.

Asgedom, Mawi. *Of Beetles and Angels: A True Story of the American Dream*. Chicago, IL: Megadee Books, 2001.

Bogues, Tyrone (Muggsy). *In the Land of the Giants: My Life in Basketball*. New York: Little, Brown, 1994.

Bradley, Shawn. "My Own Words: On Being Different." *eJournalUSA: Global Issues – Growing Up Healthy*, vol. 10, no. 1, January 2005, pp. 14-15.
<http://usinfo.state.gov/journals/itgic/0105/ijge/bradley.htm>

Cary, Lorene. *Black Ice*. New York: Knopf, 1991.

Dumas, Firoozeh. *Funny in Farsi: A Memoir of Growing up Iranian in America*. New York: Villard, 2003.

Hamm, Mia. "My Own Words: On Self-Esteem and Sports." *eJournalUSA: Global Issues – Growing Up Healthy*, vol. 10, no. 1, January 2005, pp. 7-8.
<http://usinfo.state.gov/journals/itgic/0105/ijge/hamm.htm>

Lewis, Marvin. "My Own Words: On Finding Your Way." *eJournalUSA: Global Issues – Growing Up Healthy*, vol. 10, no. 1, January 2005, p. 20.
<http://usinfo.state.gov/journals/itgic/0105/ijge/lewis.htm>

Paulsen, Gary. *Guts: The True Story Behind Hatchet and the Brian Books*. New York: Delacorte Press, 2001.

Quintanilla, Eliseo. "My Own Words: On Growing Up Fast." *eJournalUSA: Global Issues – Growing Up Healthy*, vol. 10, no. 1, January 2005, p. 24.
<http://usinfo.state.gov/journals/itgic/0105/ijge/quintanilla.htm>

Salzman, Mark. *Lost in Place: Growing Up Absurd in Suburbia*. New York: Random House, 1996.

Shreve, Susan Richards. *Dream Me Home Safely: Writers on Growing Up in America*. Boston: Houghton Mifflin, 2003.

Wideman, John Edgar. "Reflections: Urban Hoop." *U.S. Society and Values: Sports in America*, vol. 8, no. 2, December 2003, pp. 26-28.
<http://usinfo.state.gov/journfls/itsv/1203/èjse/widemfn.htm>

A.B.D. Dışişleri Bakanlığı yukarıda listelenen farklı kurum ve örgütlerden alınmış kayımların içeriği ve mevcudiyeti için hiçbir sorumluluk taşımamaktadır. Bütün İnternet bağlantıları Temmuz 2005 tarihinde etkindi.

INTERNET KAYNAKLARI

Birleşik Devletlerde 13-19 yaş arası Gençlerin Yaşamları ile ilgili Seçilmiş İnternet Siteleri:

IAPS-USA: Intercultural Student Exchange Programs
<http://usa.afs.org/>

America's Promise – The Alliance for Youth
<http://www.americaspromise.org/>

ASNE: High School Journalism (American Society of Newspaper Editors)
<http://www.highschooljournalism.org/>

D.C. United (Professional Football Team)
<http://dcunited.mlsnet.com/MLS/dcu/index.jsp>

Education Commission of the States: Homeschooling
<http://www.ecs.org/ecsmain.asp?page=/html/issues.asp>

Helping America's Youth
<http://www.whitehouse.gov/firstlady/helping-youth.html>

High School Hub: The Online Learning Center for High School Students
<http://www.highschoolhub.org/hub/hub.cfm>

InfoPlease Almanac: Sports
<http://www.infoplease.com/sports.html>

International Student Exchange and Study Abroad Resource Center
<http://www.internationalstudent.com/>

Job Interview Strategies for Teens Quintessential Careers
http://www.quintcareers.com/teen_job_strategies.html

Merlynis Pen: Fiction, Essays and Poems by America's Teens
<http://www.merlynspen.org/contentmgr/showdetails.php/id/29624/search/true>

National Association of Teachers of Singing, Inc.
<http://www.nats.org/>

National Home Education Network
<http://www.nhen.org/>

National Teacher of the Year Council of Chief State School Officers
http://www.ccsso.org/projects/national_teacher_of_the_year/

Peterson's Summer Opportunities for Kids & Teenagers
www.petersons.com/summerop/ssector.html

President's Council on Physical Fitness and Sports
<http://www.fitness.gov/>

Private Schools Database
National Center for Education Statistics
<http://nces.ed.gov/surveys/pss/privateschoolsearch/>

Public Schools Database
National Center for Education Statistics
<http://nces.ed.gov/ccd/schoolsearch/>

Students Against Violence Everywhere
<http://www.nationalsave.org/>

Teenreads.com
<http://www.teenreads.com/index.asp>

TeenSpace: Internet Public Library for Teens
<http://www.ipl.org/div/teen/>
Includes sections on Sports, Entertainment, and Arts;
Clubs and Organizations; Money and Work;
and Technology.

U.S. Department of Education
Especially for Students
<http://www.ed.gov/students/landing.jhtml>

U.S. Department of Labor
Youth and Labor: Resources for Young Workers
<http://www.dol.gov/dol/topic/youthlabor/StudentWorkers.htm#doltopics>

U.S. Department of State Bureau of Educational and
Cultural Affairs
Youth Programs Division
<http://exchanges.state.gov/education/citizens/students/>

U.S. International Football
<http://www.ussoccer.com/>

USA Roller Sports: Figure Skating
<http://www.usarollersports.org/vnews/display.v/SEC/FIGURE+S-KATING>

Voice of America
America's Global College Forum
Profiles of Foreign Students at U.S. Colleges
http://www.voanews.com/english/AmericanLife/global_college_forum.cfm

Walt Whitman Archive
<http://www.whitmanarchive.org/>

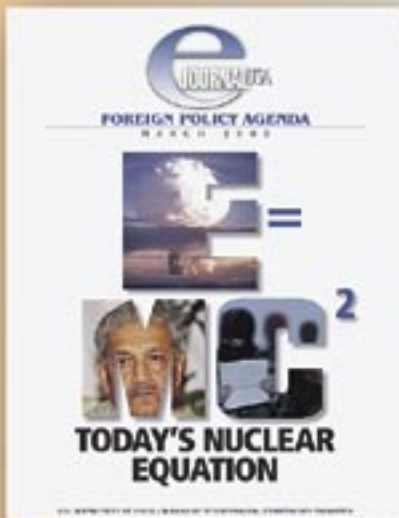
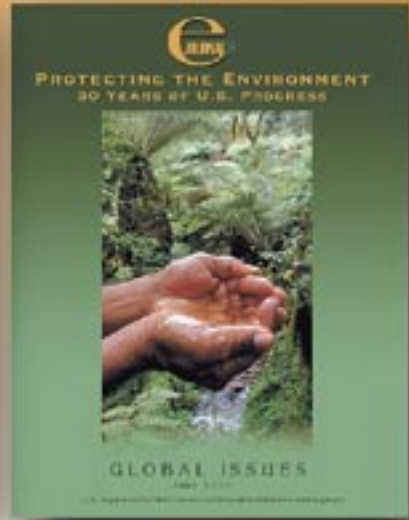
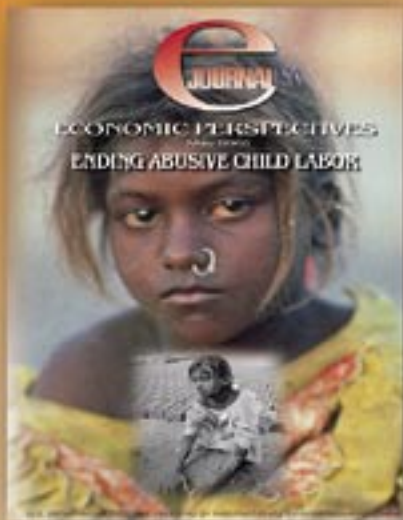
What Kids Can Do: Voices and Work from the Next
Generation
<http://www.whatkidscando.org/index.asp>

Youth for Understanding USA
<http://www.yfu-usa.org/>

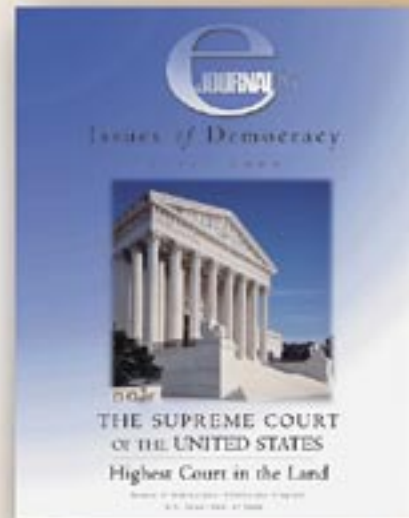
Youth Service America
<http://www.ysa.org/>

Youth Radyo
<http://www.youthradio.org/index.shtml>

A.B.D. Dışişleri Bakanlığı Temmuz 2005 tarihinde bepsi etkin olan ve yukarıda listelenen kaynakların mevcudiyeti ve içeriği ile ilgili hiçbir sorumluluk taşımamaktadır.

**A
MONTHLY
JOURNAL
OFFERED IN
MULTIPLE
LANGUAGES**

**REVIEW THE FULL LISTING OF TITLES AT
<http://usinfo.state.gov/journals/journals.htm>**